

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Insolvență/faliment Insolvență/faliment

Estonia

Legislația estonă prevede trei proceduri de insolvență diferite: procedura de faliment, procedura de reorganizare și procedura de ajustare a datoriei. Introducerea și prelucrarea cererilor de declarare a falimentului și derularea procedurii de faliment cu privire la o persoană juridică sunt reglementate de Legea privind falimentul. Procedura de reorganizare, cu ajutorul căreia o persoană juridică își poate restructura obligațiile, este reglementată de Legea privind reorganizarea. Deschiderea și derularea procedurii de insolvență cu privire la o persoană fizică, indiferent dacă aceasta desfășoară sau nu o activitate independentă, sunt reglementate de Legea privind insolvența persoanelor fizice. Legea privind insolvența persoanelor fizice reglementează, de asemenea, introducerea cererilor de declarare a insolvenței unei persoane fizice. Prin intermediul unei cereri de declarare a insolvenței se pot deschide toate tipurile de proceduri de insolvență cu privire la un debitor persoană fizică, și anume proceduri de insolvență pentru declararea falimentului, pentru declararea falimentului și deschiderea procedurii de eliberare a debitorului de obligațiile sale sau pentru deschiderea procedurii de ajustare a datoriei. În cazul declarării falimentului, acesta nu este reglementat de Legea privind insolvența persoanelor fizice; procedura de faliment se derulează în conformitate cu dispozițiile Legii privind falimentul. Modul în care se derulează procedura de faliment în cazul persoanelor juridice este similar celui aplicabil în cazul persoanelor fizice. Legile menționate sunt disponibile în limba estonă și în limba engleză în ediția oficială online a publicației *Riigi Teataja* (Monitorul Oficial). Scopul procedurii de faliment este de a satisface creanțele creditorilor utilizând activele debitorului, prin vânzarea activelor debitorului sau reorganizarea întreprinderii acestuia. Prin procedura de faliment, debitorul persoană fizică are posibilitatea de a se elibera de obligațiile sale. În cursul procedurii de faliment, sunt identificate cauzele insolvenței debitorului.

Scopul reorganizării unei întreprinderi este acela de a depăși dificultățile economice cu care se confruntă aceasta, de a-i restabili lichiditatea, de a-i îmbunătăți rentabilitatea și de a asigura gestionarea durabilă a întreprinderii prin aplicarea unui set de măsuri, în baza unui plan de reorganizare. Reorganizarea unei întreprinderi nu limitează celelalte opțiuni de care dispune aceasta pentru a evita insolvența. Este important ca în cadrul procedurii de reorganizare să se protejeze și să se țină seama de interesele și de drepturile întreprinderii, ale creditorilor și ale eventualilor terți. Obiectivul ajustării datoriei este acela de a depăși dificultățile în efectuarea plăților cu care se confruntă debitorul și de a evita deschiderea procedurii de faliment. În acest sens, se ține cont atât de interesele legitime ale debitorului, cât și de cele ale creditorilor săi. În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, debitorul are posibilitatea să-și restructureze obligațiile bănești (datorii personale) prin prorogarea scadenței, eşalonarea sau reducerea obligațiilor sale. Procedura de faliment și procedura de ajustare a datoriei se încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (reformare).

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

În conformitate cu dreptul eston, o persoană fizică este o ființă umană, astfel că în dreptul insolvenței nu se face distincție între persoanele fizice din punctul de vedere al exercitării sau nu a unei activități economice sau profesionale (respectiv, nu se face distincție între lucrătorii independenți și consumatori). O persoană juridică este o entitate juridică înființată în temeiul legii. O persoană juridică poate fi de drept privat sau de drept public. O persoană juridică de drept privat este o persoană juridică constituită în interes privat și în temeiul legii privind categoria de persoane juridice în cauză. Persoanele juridice de drept privat sunt societățile în nume colectiv, societățile în comandită simplă, societățile cu răspundere limitată, societățile pe acțiuni, societățile cooperative, fundațiile și asociațiile non-profit. Persoanele juridice de drept public sunt statul, autoritățile locale, precum și celelalte persoane juridice constituite în interes public și în temeiul legii referitoare la categoria de persoane juridice în cauză.

1. Procedura de faliment

Procedura de faliment se aplică persoanelor insolvabile, atât juridice, cât și fizice. Nici statul, nici colectivitățile locale nu pot fi declarate în faliment.

2. Procedura de reorganizare

Procedura de reorganizare se aplică numai persoanelor juridice de drept privat.

3. Procedura de ajustare a datoriei

Procedura de ajustare a datoriei se aplică cu privire la persoanele fizice care se confruntă cu dificultăți în efectuarea plăților, indiferent dacă desfășoară sau nu o activitate independentă.

4. Procedura de eliberare de obligații

Procedura de eliberare a unei persoane fizice de obligațiile sale se aplică cu privire la persoanele fizice care se confruntă cu dificultăți în efectuarea plăților, indiferent dacă desfășoară sau nu o activitate independentă.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

1. Deschiderea procedurii de insolvență cu privire la un debitor persoană juridică

1.1. Procedura de faliment

Faliment înseamnă insolvența debitorului dispusă printr-o hotărâre judecătorească. Prima condiție esențială pentru a deschide o procedură de faliment este, prin urmare, situația de insolvență a debitorului.

Debitorul este insolubil în cazul în care se află în incapacitatea de a satisface creanțele creditorilor care au ajuns la scadență, iar această incapacitate, având în vedere situația financiară a debitorului, nu are caracter temporar. Un debitor persoană juridică este insolubil, de asemenea, în cazul în care activele sale nu acoperă pasivul acestuia, iar această situație, având în vedere situația economică a debitorului, nu este temporară. Creanțele care nu au ajuns la scadență sunt considerate, de asemenea, obligații. În cazul în care cererea de declarare a falimentului este depusă de către debitor, instanța declară, de asemenea, falimentul dacă o situație de insolvență este probabilă în viitor. Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de către debitor, se presupune că acesta este insolubil.

A doua condiție esențială pentru a deschide o procedură de faliment este depunerea unei cereri de declarare a falimentului, de către debitor sau de către un creditor. Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de debitor, acesta trebuie să-și motiveze în cerere insolvența. Dacă cererea de declarare a falimentului este depusă de un creditor, acesta trebuie să motiveze în cererea sa insolvența debitorului și să dovedească existența creanței. În cazurile prevăzute de lege, cererea de declarare a falimentului poate fi depusă și de către o altă persoană, situație în care acestea i se aplică dispozițiile privind creditorul, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Instanța poate obliga creditorul care a depus cererea de declarare a falimentului să plătească, cu titlu de depozit, o sumă stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor administratorului provizoriu, dacă există motive să se presupună că masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu va fi suficientă. Dacă creditorul nu constituie depozitul, procedura se încheie. Dacă creditorii care depun cererea sunt angajați ai unui angajator insolubil și nu achită suma prevăzută cu titlu de depozit pentru continuarea procedurii de faliment, aceștia au dreptul de a solicita indemnizație de insolvență din partea statului [prin Fondul eston de asigurare pentru șomaj (*Eesti Töötukassa*)].

Instanța respinge cererea de declarare a falimentului introdusă de un creditor dacă nu reiese din cererea respectivă că persoana care a depus-o deține o creanță asupra debitorului, dacă insolvența debitorului nu este motivată în cerere sau dacă cererea se bazează pe o creanță care face obiectul unui plan de reorganizare. De asemenea, instanța respinge cererea de declarare a falimentului dacă există alte motive prevăzute de Codul de procedură civilă. Înainte de declararea falimentului și de deschiderea procedurii de faliment se desfășoară o procedură preliminară. Dacă instanța decide să deschidă o procedură ca urmare a cererii de declarare a falimentului, aceasta desemnează un administrator provizoriu. În funcție de situația financiară a debitorului, instanța poate decide, de asemenea, să nu desemneze un administrator provizoriu și să declare falimentul debitorului. Dacă instanța nu desemnează un administrator provizoriu, procedura bazată pe cererea de declarare a falimentului nu este continuată și se încheie. Administratorul provizoriu inventariază activele debitorului, inclusiv obligațiile acestuia și procedurile de executare a activelor sale, și verifică dacă activele debitorului acoperă costurile și cheltuielile procedurii de faliment. Administratorul provizoriu prezintă o evaluare a situației financiare și a solvabilității debitorului, precum și a perspectivelor de continuare a activității acestuia și, în cazul unui debitor persoană juridică, a perspectivelor de redresare a acestuia, asigură conservarea activelor debitorului etc. Prin activitățile pe care le realizează, administratorul provizoriu trebuie să evidențieze dacă cererea de declarare a falimentului trebuie să fie admisă sau respinsă.

Instanța încheie procedura prin perimare fără declararea falimentului, indiferent de situația de insolabilitate a debitorului, în cazul în care activele debitorului nu sunt suficiente pentru acoperirea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment și dacă nu este posibilă recuperarea sau revendicarea activelor, în special în cazul în care nu este posibil să se introducă o acțiune împotriva unui membru al unei structuri de conducere.

Falimentul este declarat de instanță prin intermediul unei ordonanțe (ordonanță privind falimentul). În ordonanța privind falimentul trebuie să se indice ora la care a fost declarat falimentul. Declararea falimentului deschide procedura de faliment.

În cazul în care a declarat falimentul, instanța publică fără întârziere un anunț în acest sens (anunț privind declararea falimentului) în publicația oficială *Ametlikud Teadaanded* (anunțuri oficiale).

Ordonanța privind falimentul este executorie imediat. Executarea ordonanței privind falimentul nu poate fi nici suspendată, nici amânată, iar modalitățile și procedura de executare prevăzute de lege nu pot fi modificate. În cazul în care o instanță superioară anulează ordonanța privind falimentul, acest lucru nu afectează validitatea actelor juridice efectuate de către administrator sau în legătură cu acesta. Debitorul și creditorul care au depus cererea de declarare a falimentului pot formula o cale de atac împotriva ordonanței privind falimentul în termen de 15 zile de la data publicării anunțului privind declararea falimentului. Debitorul și persoana care a depus cererea de declarare a falimentului pot formula o cale de atac împotriva deciziei pronunțate în cadrul procedurii de apel de instanța districtuală (Ringkonnahohus) în fața Riigikohus (Curtea Supremă). Administratorul nu poate formula o cale de atac în numele debitorului și nu poate reprezenta debitorul în cursul examinării unei căi de atac.

În cazul în care procedura de faliment prevede publicarea unui anunț sau a unui act de procedură, anunțul sau actul de procedură se publică în *Ametlikud Teadaanded*. Instanța poate publica în *Ametlikud Teadaanded* un anunț privind data și locul examinării cererii de declarare a falimentului. Instanța publică în *Ametlikud Teadaanded*, fără întârziere, un anunț referitor la ordonanța privind falimentul prin care este declarat falimentul debitorului (anunțul privind declararea falimentului).

1.2. Procedura de reorganizare

Pentru a deschide o procedură de reorganizare, întreprinderea trebuie să depună o cerere în acest sens.

Instanța deschide o procedură de reorganizare în cazul în care cererea îndeplinește cerințele prevăzute în Codul de procedură civilă și în Legea privind reorganizarea, iar întreprinderea dovedește că:

este posibil să devină insolubilă în viitor;

are nevoie de o reorganizare;

ulterior reorganizării, s-ar putea realiza o gestionare durabilă a întreprinderii.

Cererea de reorganizare a întreprinderii poate fi introdusă și de un creditor al întreprinderii, cu acordul acesteia din urmă.

Procedura de reorganizare va fi deschisă în cazul în care cererea de reorganizare îndeplinește cerințele prevăzute de lege, iar întreprinderea sau creditorul a furnizat argumente întemeiate în sensul că: întreprinderea nu se află într-o stare de insolabilitate permanentă, însă există posibilitatea să devină insolubilă în viitor; întreprinderea are nevoie de o reorganizare; ulterior reorganizării, ar fi posibilă gestionarea durabilă a întreprinderii.

Procedura de reorganizare nu va fi deschisă în cazul în care: a fost inițiată o procedură de faliment împotriva întreprinderii; a fost pronunțată o hotărâre judecătorească cu privire la lichidarea forțată a întreprinderii sau dacă o lichidare suplimentară este în curs; au trecut mai puțin de doi ani de la finalizarea unei proceduri de reorganizare a întreprinderii.

Instanța deschide o procedură de reorganizare printr-o ordonanță de reorganizare, în termen de șapte zile de la primirea cererii de reorganizare.

Ordonanța de reorganizare indică, în special:

coordonatele persoanei numite consilier de reorganizare;

termenul de adoptare a unui plan de reorganizare;

termenul în care planul de reorganizare trebuie prezentat instanței spre aprobare (de regulă, acest termen nu poate depăși 60 de zile; dacă este necesar, instanța poate prelungi termenul până la 90 de zile);

suma care trebuie plătită de întreprindere într-un cont prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, pentru acoperirea cheltuielilor consilierului de reorganizare, precum și termenul de plată a acestei sume.

Consecințele deschiderii unei proceduri de reorganizare sunt următoarele:

instanța suspendă procedura de executare sau alte măsuri de executare silită efectuate asupra activelor întreprinderii, până la aprobarea planului de reorganizare sau până la închiderea procedurii de reorganizare, cu excepția cazului în care procedura de executare vizează satisfacerea unei creanțe care decurge dintr-un raport de muncă;

instanța ridică sechestrul instituit asupra activelor întreprinderii sau modifică conținutul acestuia în baza unei solicitări din partea întreprinderii sau a consilierului de reorganizare, cu excepția cazului în care sechestrul este instituit asupra activelor întreprinderii ca măsură asiguratorie pentru posibila confiscare a unor bunuri sau a valorii echivalente a acestora în cadrul unei proceduri penale sau pentru o creanță născută dintr-un raport de muncă, dacă acest lucru este necesar pentru derularea procedurii de reorganizare;

calculul dobânzilor moratorii sau al penalităților contractuale care cresc de-a lungul timpului se suspendă pentru creanțele asupra întreprinderii până la aprobarea planului de reorganizare;

la cererea unei întreprinderii și cu aprobarea consilierului de reorganizare, care este atașată cererii, sau la cererea consilierului de reorganizare, instanța poate să suspende procedurile judiciare care vizează o creanță patrimonială asupra întreprinderii și cu privire la care instanța nu s-a pronunțat încă, până la aprobarea planului de reorganizare sau până la închiderea procedurii de reorganizare, cu excepția cauzelor care vizează creanțe care decurg dintr-un raport de muncă; în schimb, instanța nu suspendă procedurile judiciare în materie penală;

ca urmare a unei cereri de declarare a falimentului introdusă de un creditor, instanța amână pronunțarea unei hotărâri privind numirea unui administrator provizoriu până la aprobarea planului de reorganizare sau până la închiderea procedurii de reorganizare;

în momentul deschiderii procedurii de reorganizare, întreprinderea își păstrează dreptul de a dispune de activele întreprinderii, dar trebuie să informeze imediat consilierul de reorganizare cu privire la orice tranzacții care nu se încadrează în sfera de cuprindere a activității economice obișnuite.

În cazul în care o întreprindere solicită suspendarea altor măsuri, în special a măsurii privind exercitarea unui drept de garanție, instanța poate suspenda aceste măsuri ca urmare a unei cereri din partea întreprinderii sau a consilierului de reorganizare, până la aprobarea planului de reorganizare sau până la închiderea procedurii de reorganizare, în cazul în care acest lucru este necesar în sensul reorganizării sau sprijină negocierile care urmează a fi derulate cu privire la planul de reorganizare. Măsurile nu pot fi suspendate în cazul creanțelor care decurg dintr-un raport de muncă.

În momentul deschiderii procedurii de reorganizare, termenul pentru revocarea tranzacțiilor sau a altor operațiuni prevăzute în Legea privind falimentul și în Codul procedurilor de executare se prelungește cu perioada de timp cuprinsă între deschiderea procedurii de reorganizare și închiderea procedurii de reorganizare. Termenul astfel prelungit nu poate fi mai mare de opt ani înainte de numirea unui administrator provizoriu sau înainte de începerea termenelor de revocare prevăzute în Codul procedurilor de executare.

Dacă instanța a decis să deschidă o procedură de reorganizare și a emis o ordonanță de reorganizare, consilierul de reorganizare transmite creditorilor, fără întârziere, un avis de reorganizare prin care îi informează cu privire la deschiderea procedurii de reorganizare și la valoarea creanțelor pe care le dețin asupra întreprinderii conform tabelului de creanțe.

2. Deschiderea procedurii de insolvență cu privire la un debitor persoană fizică

2.1. Introducerea unei cereri de declarare a insolvenței, numirea unui practician în insolvență autorizat și examinarea cererii

O cerere de declarare a insolvenței cu privire la un debitor persoană fizică poate fi introdusă de debitor însuși sau de către creditorul debitorului. Soții debitorii pot introduce o cerere comună de declarare a insolvenței. Cererea de declarare a insolvenței poate fi utilizată pentru a deschide toate tipurile de proceduri de insolvență cu privire la un debitor persoană fizică, inclusiv pentru declararea falimentului.

Cererea de declarare a insolvenței trebuie introdusă în conformitate cu formularele stabilite în temeiul articolului 9 din Legea privind insolvența persoanelor fizice, utilizarea acestor formulare fiind obligatorie.

În cadrul cererii, debitorul trebuie să explice natura dificultăților în efectuarea plăților cu care se confruntă și să ofere o imagine de ansamblu a situației sale financiare, inclusiv a activelor, pasivelor, veniturilor și cheltuielilor. În cadrul cererii de declarare a insolvenței, creditorul trebuie, de asemenea, să demonstreze insolabilitatea debitorului sau să explice natura dificultăților în efectuarea plăților cu care se confruntă debitorul.

Cererea de declarare a insolvenței trebuie să fie introdusă la instanța districtuală de la reședința debitorului sau de la sediul social al întreprinderii persoanei fizice care desfășoară o activitate independentă. Se presupune că reședința persoanei fizice este cea înscrisă în registrul de evidență a populației cu un an înainte de introducerea cererii de declarare a insolvenței și că sediul social al întreprinderii persoanei fizice care desfășoară o activitate independentă este cel înscris în registru cu un an înainte de introducerea cererii de declarare a insolvenței, cu excepția cazului în care se dovedește că reședința sau sediul social al debitorului se află în altă parte. Cererea comună de declarare a insolvenței soților trebuie introdusă la instanța districtuală de la reședința comună a soților. În cazul în care soții nu au o reședință comună, cererea trebuie introdusă la instanța districtuală de la reședința sau sediul social al întreprinderii unuia dintre soți, la alegerea acestora.

Instanța decide asupra admisibilității cererii. Dacă admite cererea, instanța numește un practician în insolvență autorizat pentru debitor.

În cazul în care este numit un practician în insolvență autorizat, calculul dobânzilor moratorii sau al penalităților contractuale care cresc de-a lungul timpului se suspendă pentru creanțele asupra debitorului până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau până la închiderea procedurii de ajustare a datoriei. Această dispoziție nu se aplică în cazul creanțelor pentru care debitorul nu solicită ajustarea sau în cazul în care a fost declarat falimentul debitorului. În cazul în care este numit un practician în insolvență autorizat, creditorul nu poate nici să rezilieze un contract încheiat cu debitorul invocând o încălcare a unei obligații financiare care s-a produs înainte de introducerea cererii de declarare a insolvenței, nici să refuze să își îndeplinească obligațiile care îi revin în temeiul contractului respectiv, cu excepția cazului în care acest lucru este încuviințat de instanță.

Atunci când numește un practician în insolvență autorizat, instanța suspendă procedura de executare sau alte măsuri de executare similă în curs care vizează recuperarea creanțelor prin utilizarea activelor debitorului, până la declararea falimentului, până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau până la închiderea procedurii. În cadrul aceluiași termen, instanța poate, de asemenea:

să suspende procedura judiciară care vizează o creanță pecuniară asupra debitorului, cu privire la care instanța nu s-a pronunțat încă;

să anuleze măsurile asigurătorii, inclusiv sechestrul asupra fondurilor dintr-un cont de plăți;

să interzică creditorilor să își exercite drepturile care decurg din garanțiile oferite de debitor, inclusiv să vândă sau să solicite vânzarea obiectului gajului;

să aplice alte măsuri provizorii de protecție juridică, inclusiv măsuri de garantare a unei cereri de declarare a falimentului.

Instanța nu va suspenda procedurile judiciare care vizează pronunțarea unei hotărâri cu privire la aplicarea unei sancțiuni pecuniare, la confiscarea de bunuri sau la confiscarea valorii echivalente a acestora în cadrul procedurilor penale sau cu privire la soluționarea căilor de atac introduse împotriva amenzilor aplicate în materie contravențională și nu va utiliza alte măsuri menționate în subsecțiunea 3 din prezenta secțiune în ceea ce privește instituirea unui sechestrul sau a unei ipotece judiciare asupra activelor debitorului ca măsură asiguratorie pentru o posibilă confiscare de bunuri sau confiscare a valorii echivalente a acestora în cadrul procedurilor penale.

Ținând seama de interesele legitime ale creditorului, instanța poate, în baza unei cereri introduse de creditor, să permită continuarea procedurii de executare suspendate și să încuviințeze, de asemenea, exercitarea de către creditor a drepturilor care decurg din garanțiile oferite de debitor, înainte de declararea falimentului, de aprobarea planului de ajustare a datoriei sau de închiderea procedurii.

Practicianul în insolvență autorizat stabilește situația financiară a debitorului, întocmește o listă a activelor și pasivelor debitorului și o transmite instanței în numele și cu aprobarea debitorului. De asemenea, practicianul în insolvență autorizat prezintă instanței o evaluare privind procedura care ar trebui deschisă pentru pronunțarea unei hotărâri asupra dificultăților debitorului în efectuarea plăților. Instanța nu este obligată să țină cont de această evaluare.

Ulterior, instanța procedează la examinarea cererii de declarare a insolvenței și pronunță una dintre următoarele hotărâri:

declară debitorul în stare de faliment;

declară debitorul în stare de faliment și deschide procedura de eliberarea a debitorului de obligații;

deschide procedura de ajustare a datoriei;

respinge cererea; sau

închide procedura prin perimare.

2.2. Deschiderea procedurii de ajustare a datoriei

Instanța deschide procedura de ajustare a datoriei în cazul în care debitorul se confruntă cu dificultăți în efectuarea plăților însă nu se află încă într-o stare de insolvabilitate permanentă, în special în cazul în care dificultățile în efectuarea plăților ale debitorului nu pot fi depășite, în mod evident, fără derularea unei proceduri de ajustare a datoriei, printre altele, prin valorificarea activelor debitorului în vederea acoperirii datoriei sale, în măsura așteptărilor rezonabile. Se consideră că debitorul are dificultăți în efectuarea plăților în cazul în care acesta nu reușește sau este probabil ca nu va reuși să-și îndeplinească obligațiile atunci când acestea vor deveni exigibile.

Înainte de deschiderea procedurii de ajustare a datoriei, instanța stabilește suma pe care debitorul trebuie să o plătească în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, pentru acoperirea remunerației și a cheltuielilor practicianului în insolvență autorizat, precum și termenul până la care debitorul trebuie să facă această plată. Ținând seama de situația financiară a debitorului, instanța poate permite ca suma stabilită să fie plătită în tranșe în cursul procedurii.

Instanța poate refuza deschiderea procedurii de ajustare a datoriei dacă:

debitorul a prezentat, în mod intenționat sau din gravă neglijență, date eronate sau incomplete în mod semnificativ privind activele, veniturile, creditorii sau obligațiile sale;

debitorul refuză să ateste sub jurământ exactitatea datelor prezentate sau să prezinte datele suplimentare solicitate de instanță;

debitorul a fost condamnat pentru o infracțiune referitoare la o procedură de faliment sau de executare, pentru o infracțiune fiscală sau pentru o infracțiune menționată la articolele 381 și 3811 din Codul penal, iar informațiile referitoare la condamnare nu au fost eliminate din cazierul judiciar;

debitorul, în ultimii trei ani anteriori introducerii cererii sau după introducerea cererii, a furnizat, în mod intenționat sau din gravă neglijență, date eronate sau incomplete în mod semnificativ cu privire la situația sa financiară în vederea obținerii de ajutoare sau de alte avantaje din partea statului, a unei autorități locale sau a unei fundații sau pentru a se sustrage de la plata impozitelor;

debitorul, în ultimii trei ani anteriori numirii practicianului în insolvență autorizat sau după numirea practicianului în insolvență autorizat, a împiedicat, în mod intenționat sau din gravă neglijență, satisfacerea creanțelor deținute de creditorii sau a încheiat în mod intenționat tranzacții care aduc atingere creditorilor; în acest sens, prejudicierea intereselor creditorilor se poate realiza, printre altele, prin ascunderea sau înstrăinarea activelor;

debitorul nu a plătit, în contul prevăzut în acest scop, suma stabilită de instanță cu titlu de depozit pentru acoperirea remunerației și a cheltuielilor practicianului în insolvență autorizat.

Instanța refuză să deschidă o procedură de ajustare a datoriei în cazul în care o astfel de procedură de ajustare a datoriei debitorului a fost deja deschisă în perioada de zece ani anterioară introducerii cererii sau dacă a fost pronunțată o hotărâre de eliberare a debitorului de obligații.

În cazul în care instanța deschide o procedură de ajustare a datoriei debitorului, aceasta stabilește un termen de până la 60 de zile în care practicianul în insolvență autorizat trebuie să prezinte instanței un plan de ajustare a datoriei. Dacă este necesar, instanța poate prelungi termenul cu până la 30 de zile.

În cazul în care instanța deschide procedura de ajustare a datoriei debitorului, termenul pentru revocarea tranzacțiilor sau a altor operațiuni prevăzute în Legea privind falimentul și în Codul procedurilor de executare se prelungește cu perioada de timp cuprinsă între numirea practicianului în insolvență autorizat și închiderea procedurii de ajustare a datoriei, însă nu poate fi mai mare de opt ani înaintea numirii practicianului în insolvență autorizat sau a începerii termenelor de revocare precizate în Codul procedurilor de executare.

După deschiderea procedurii, practicianul în insolvență autorizat, în cooperare cu debitorul, întocmește planul de ajustare a datoriei debitorului și îl prezintă instanței spre aprobare, în numele și cu aprobarea debitorului.

2.3. Deschiderea procedurii de faliment și/sau a procedurii de eliberare de obligații

Instanța declară un debitor persoană fizică în stare de faliment și derulează procedura de faliment în conformitate cu dispozițiile Legii privind falimentul.

Derularea procedurii de faliment cu privire la o persoană fizică este similară cu procedura de derulare a procedurii de faliment cu privire la o persoană juridică (a se vedea secțiunea 1.1).

Odată cu declararea falimentului se poate deschide o procedură de eliberare a persoanei fizice de obligațiile sale. Debitorul poate fi eliberat de obligațiile care îi revin și pe care nu și le-a îndeplinit în cadrul procedurii de faliment. Obligațiile născute anterior declarării falimentului pot fi incluse în procedura de faliment. De regulă, procedura de eliberare de obligații durează trei ani. În această perioadă, debitorul trebuie să achite creanțele deținute de creditorii în cea mai mare măsură posibil. În cursul procedurii de faliment, toate activele debitorului sunt vândute și utilizate pentru achitarea creanțelor creditorilor. Debitorul trebuie, de asemenea, să desfășoare activități profitabile sau să depună eforturi rezonabile pentru a identifica astfel de activități. Pentru achitarea creanțelor creditorilor se utilizează, de asemenea, veniturile debitorului. Legea prevede o sumă care nu face obiectul sechestrului, destinată minimului de subsistență al debitorului, care nu este utilizată pentru a achita creanțele creditorilor. În cazul în care debitorul a achitat o parte semnificativă din creanțele creditorilor, acesta poate fi eliberat de obligațiile sale chiar înainte de scurgerea perioadei de trei ani, însă nu mai devreme de un an de la deschiderea procedurii. În cazul în care debitorul își încalcă obligațiile, dar încălcarea nu este gravă, instanța poate prelungi cu până la un an termenul de eliberare a debitorului de obligații. În cazul în care încălcarea este gravă, instanța poate refuza eliberarea a debitorului de obligații.

3. Deschiderea procedurii de faliment cu privire la patrimoniul succesoral al unei persoane fizice

Dacă, în caz de deces al debitorului, patrimoniul acestuia este insolubil, se poate introduce o cerere de declarare a falimentului pentru ca patrimoniul succesoral al acestuia să fie declarat în stare de faliment. În caz de deces al debitorului, cererea de declarare a falimentului cu privire la activele debitorului poate fi introdusă, de asemenea, de un moștenitor al acestuia, de executorul testamentar sau de administratorul succesiunii. În acest caz, cererii i se aplică dispozițiile privind cererile de declarare a falimentului depuse de debitor. Procedura de faliment în cazul patrimoniului succesoral se derulează în conformitate cu dispozițiile Legii privind falimentul.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

În urma declarării falimentului, activele debitorului devin masa bunurilor care face obiectul insolvenței, iar dreptul debitorului de a administra și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar.

În temeiul ordonanței privind falimentul, activele debitorului devin masa bunurilor care face obiectul insolvenței și sunt utilizate drept active-țintă pentru satisfacerea creanțelor creditorilor și desfășurarea procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței cuprinde activele pe care debitorul le deținea la data declarării falimentului, precum și activele care sunt revendicate, recuperate sau dobândite de către debitor pe durata procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu include activele debitorului care, conform legii, nu pot face obiectul unui sechestr.

Activele care, conform legii, nu pot face obiectul unui sechestr sunt reglementate de Codul procedurilor de executare. Legea prevede o listă neexhaustivă a obiectelor care nu pot fi puse sub sechestr. Principalul obiectiv al listei respective este de a asigura debitorului o protecție socială minimală. Interdicția de a valorifica obiectele care nu pot fi puse sub sechestr decurge, de asemenea, din necesitatea de a proteja și alte drepturi fundamentale: dreptul de a alege în mod liber domeniul de activitate, profesia și locul de muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la educație, libertatea religioasă, protejarea vieții private și de familie etc. În plus, punerea sub sechestr a anumitor obiecte este contrară bunelor moravuri.

Legislația estonă prevede, de asemenea, restricții în ceea ce privește oprirea veniturilor al căror principal obiectiv este de a garanta debitorului, în cadrul unei proceduri în curs în ceea ce-l privește, resursele minime necesare pentru acesta și pentru persoanele aflate în întreținerea sa.

Orice act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței efectuat de debitor după declararea falimentului este nul. Ceea ce a fost transferat în temeiul actului de dispoziție va fi restituit celeilalte părți în cazul în care obiectul transferului face încă parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau va face obiectul unei compensații în cazul în care transferul a condus la o creștere a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care debitorul, înainte de declararea falimentului, a transferat creanțe care urmau să apară, declararea falimentului invalidează transferul creanțelor care au apărut după declararea falimentului. Un debitor persoană fizică poate să dispună de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu acordul administratorului. Orice act de dispoziție efectuat fără acordul administratorului este nul.

Numai administratorul poate să accepte, după declararea falimentului, executarea împotriva debitorului a unei obligații care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care a fost executată o obligație împotriva debitorului, aceasta se consideră executată numai în cazul în care obiectul transferului face încă parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în cazul în care transferul a condus la o creștere a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care a fost executată o obligație împotriva debitorului înainte de publicarea avisului privind declararea falimentului, aceasta se consideră executată în cazul în care persoana care a executat obligația nu avea cunoștință și nu era de așteptat ca aceasta să aibă cunoștință de declararea falimentului la momentul executării.

În momentul deschiderii procedurii de reorganizare, întreprinderea își păstrează dreptul de a dispune de activele întreprinderii, dar trebuie să informeze imediat consilierul de reorganizare cu privire la tranzacțiile care nu se încadrează în sfera de cuprindere a activității economice obișnuite.

În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, un debitor persoană fizică, indiferent dacă acesta desfășoară sau nu o activitate independentă, își păstrează dreptul de a dispune de propriile active.

În cadrul procedurii de eliberare de obligații, atunci când această procedură continuă și după închiderea procedurii de faliment, veniturile debitorului fac obiectul cesiunii sau transferului către practicianul în insolvență autorizat. Debitorul nu trebuie să transfere venitul sau partea din venit care nu poate face obiectul unei cereri de plată în conformitate cu dispozițiile Codului procedurilor de executare; dacă totuși procedează astfel, venitul sau partea din venit menționată se restituie debitorului de către practicianul în insolvență autorizat.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

După declararea falimentului, debitorul persoană fizică nu mai are dreptul să efectueze tranzacții legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, iar debitorul persoană juridică nu mai are dreptul să efectueze nicio tranzacție.

Debitorul prezintă instanței, administratorului provizoriu, administratorului judiciar, comitetului creditorilor și Secției de insolvență, cu promptitudine, informațiile de care aceștia au nevoie în ceea ce privește procedura de faliment, atât înainte cât și după declararea falimentului, în special cu privire la activele, obligațiile, activitatea economică sau profesională a debitorului. Debitorul este obligat să prezinte administratorului bilanțul corespunzător situației la data declarării falimentului, precum și situația activelor sale, inclusiv obligațiile acestuia.

Instanța poate obliga debitorul să declare sub jurământ în fața sa că informațiile furnizate privind activele, datoriile și activitatea economică sau profesională sunt, după cunoștințele sale, corecte.

Debitorul este obligat să sprijine administratorul provizoriu și administratorul în îndeplinirea sarcinilor acestora.

După declararea falimentului și înainte de declarația sub jurământ, debitorul nu are dreptul să părăsească Estonia fără permisiunea instanței.

În cazul în care o hotărâre judecătorească nu a fost respectată sau pentru a garanta îndeplinirea unei obligații prevăzute de lege, instanța poate să impună o amendă debitorului sau să dispună înfățișarea imediată a acestuia sub reținerea acestuia.

Debitorul are dreptul să ia cunoștință de dosarul administratorului și de dosarul judiciar al cauzei privind falimentul. Din motive justificate, administratorul poate refuza să prezinte debitorului un document din dosarul său în cazul în care prezentarea acestuia ar pune în pericol desfășurarea procedurii de faliment. Administratorul judiciar

Administratorul judiciar încheie tranzacții legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței și efectuează alte operațiuni. Drepturile și obligațiile care decurg din activitățile realizate de administratorul judiciar revin debitorului. În conformitate cu misiunea sa, administratorul judiciar participă în instanță, în locul debitorului, în litigiile legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

După declararea falimentului, dreptul debitorului de a administra masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar. În cazul în care procedura de faliment vizează un debitor persoană juridică, administratorul poate efectua orice tranzacție și orice act juridic legat de masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care procedura de faliment vizează o persoană fizică, administratorul nu poate efectua decât tranzacțiile și actele juridice legate de masa bunurilor care face obiectul insolvenței care sunt necesare în vederea atingerii obiectivului procedurii de faliment și îndeplinirii misiunii administratorului.

Administratorul judiciar apără drepturile și interesele tuturor creditorilor și ale debitorului și garantează o procedură de faliment legală, rapidă și rezonabilă din punct de vedere financiar. Administratorul are obligația să-și îndeplinească misiunea cu grija cuvenită așteptată din partea unui administrator diligent și onest și să ia în considerare interesele tuturor creditorilor și ale debitorului.

Administratorul judiciar inventariază creanțele deținute de creditori, administrează masa bunurilor care face obiectul insolvenței, organizează constituirea și vânzarea acesteia, precum și satisfacerea creanțelor deținute de creditori din masa bunurilor care face obiectul insolvenței; acesta stabilește motivele și perioada de apariție a insolvenței debitorului; organizează, dacă este cazul, continuarea activității economice a debitorului; dacă este cazul, procedează la lichidarea debitorului persoană juridică; furnizează, în condițiile prevăzute de lege, informații creditorilor și debitorului; întocmește un raport cu privire la misiunea sa și prezintă informații cu privire la procedura de faliment instanței, responsabilului pentru monitorizare și comitetului creditorilor; îndeplinește alte obligații prevăzute de lege. În cazul în care insolvența debitorului este cauzată de o eroare gravă de gestionare, administratorul este obligat să depună o cerere de despăgubire împotriva persoanei responsabile de respectiva eroare, în cazul în care motivele care stau la baza cererii sunt suficiente. Pe lângă drepturile prevăzute de lege, administratorul beneficiază, de asemenea, de drepturile prevăzute pentru administratorul provizoriu.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În Estonia, compensarea este permisă în cadrul procedurii de faliment. Pentru a efectua compensarea creanțelor în cadrul unei proceduri de faliment, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

creanțele care urmează să fie compensate trebuie să constituie obligații bănești sau obligații de același tip;

creditorul trebuie să aibă dreptul să-și execute obligația, iar obligația debitorului trebuie să fi devenit exigibilă;

creditorul trebuie să prezinte debitorului o cerere de compensare înainte de aprobarea listei creditorilor, iar cererea nu trebuie să fi fost condiționată sau să facă obiectul unui termen;

dreptul creditorului de a efectua o compensare a creanței sale cu o creanță a debitorului trebuie să fie anterior declarării falimentului.

În cazul în care, în momentul declarării falimentului, creanța debitorului era legată de o condiție suspensivă, în cazul în care aceasta nu era încă exigibilă sau în cazul în care aceasta nu se referă la obligații de aceeași natură, creanța nu poate face obiectul unei compensări decât atunci când este îndeplinită condiția suspensivă, creanța debitorului a devenit exigibilă sau obligațiile au fost modificate și au devenit obligații de aceeași natură. Compensarea nu este permisă în cazul în care condiția suspensivă a creanței debitorului este îndeplinită sau creanța devine exigibilă înainte ca respectivul creditor să poată proceda la compensarea creanței sale.

În cazul în care creanța debitorului este prescrisă, acesta poate totuși să solicite compensarea creanței în cazul în care dreptul la compensare a apărut înainte de prescrierea creanței. Creditorul poate, de asemenea, să procedeze la compensarea unei creanțe care decurge din nerespectarea unui contract de către debitor în cazul în care nerespectarea respectivă este cauzată de faptul că administratorul a încetat să execute obligația debitorului după declararea falimentului. În cazul în care obiectul obligației contractuale este divizibil, iar creditorul și-a executat parțial obligația în momentul declarării falimentului, acesta poate solicita compensarea părții din obligația bănească a debitorului care corespunde părții executate din propria obligație. În cazul în care debitorul este un locator, iar locatarul a plătit debitorului, înainte de declararea falimentului, o plată în avans pentru închirierea unui bun imobil sau a unui spațiu, este vorba despre o creanță pentru îmbogățire fără justă cauză împotriva debitorului pe care locatarul o poate compensa printr-o creanță a debitorului în ceea ce-l privește, la fel cum locatarul poate proceda la compensarea creanței legate de despăgubirea pentru prejudiciul rezultat în urma rezilierii anticipate sau a încetării contractului.

O creanță primită prin cesiune poate face obiectul unei compensări în cadrul unei proceduri de faliment numai în cazul în care cesiunea creanței și notificarea scrisă a acesteia către debitor au loc cel târziu cu trei luni înainte de declararea falimentului. O creanță asupra debitorului care este dobândită prin cesiune nu poate face obiectul unei compensări în cazul în care creanța a fost cesionată în perioada de trei ani premergătoare numirii unui administrator provizoriu sau a unui practician în insolvență autorizat, în condițiile în care debitorul era insolubil la momentul respectiv, iar persoana care a dobândit creanța avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de insolvență la momentul cesiunii.

O creanță admisă garantată printr-un gaj, inclusiv în situația în care creanța a fost dobândită prin cesiune, poate fi compensată atunci când același obiect al gajului este vândut la prețul de cumpărare al obiectului gajului într-o măsură echivalentă cu suma pe care creditorul ar avea dreptul să o încaseze atunci când se distribuie suma de bani încasată în urma vânzării obiectului cumpărat de creditor, din care s-au scăzut plățile și cheltuielile, cum ar fi obligațiile consolidate, precum și costurile și cheltuielile suportate în cadrul procedurii de faliment, sub rezerva achitării acestora înainte de repartizarea banilor conform cotelor de repartizare. Orice parte din prețul de cumpărare care nu poate fi compensată cu creanța deținută de creditor se achită de către creditor, suma achitată alimentând masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

Compensarea nu poate viza: o creanță de întreținere, o creanță privind despăgubirea unui prejudiciu cauzat de o vătămare corporală sau un deces, o creanță care rezultă dintr-un prejudiciu cauzat în mod ilegal și cu intenție, pe care cealaltă parte o deține asupra părții care dorește compensarea; o creanță care, conform legii, nu poate face obiectul punerii sub sechestrul; o creanță care a făcut obiectul unui sechestrul, în cazul în care partea care dorește compensarea a dobândit creanța ulterior punerii sub sechestrul sau în cazul în care creanța sa a devenit exigibilă ulterior punerii sub sechestrul și mai târziu decât creanța pusă sub sechestrul; o creanță pe care cealaltă parte o poate contesta sau o creanță a celeilalte părți pentru care compensarea nu este autorizată în temeiul altor dispoziții legislative.

În cadrul procedurii de reorganizare și al procedurii de ajustare a datoriei, nu există reglementări specifice privind compensarea, prin urmare, se aplică normele generale în temeiul legislației privind dreptul obligațiilor.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Procedura de faliment

Administratorul are dreptul să execute obligațiile neexecutate care decurg dintr-un contract încheiat de debitor și să solicite cocontractantului să își respecte obligațiile sau să înceteze să mai execute obligațiile contractuale ale debitorului, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Administratorul nu poate înceta să execute obligațiile contractuale ale debitorului în cazul în care a fost înscrisă o mențiune în cartea funciară pentru a garanta executarea obligației. În cazul în care administratorul continuă să execute obligațiile debitorului sau declară că intenționează să facă acest lucru, cealaltă parte contractantă este obligat să continue să-și îndeplinească obligațiile. În acest caz, administratorul își pierde dreptul de a refuza să execute obligațiile debitorului. În cazul în care administratorul solicită celeilalte părți contractante să execute contractul, acesta din urmă poate solicita administratorului să garanteze respectarea obligațiilor debitorului. Atât timp cât administratorul nu garantează respectarea obligațiilor debitorului, cealaltă parte contractantă poate refuza să-și execute obligațiile sau poate să înceteze ori să rezilieze contractul. Creanța celeilalte părți contractante asupra debitorului, care a apărut ca urmare a executării obligațiilor după ce administratorul a solicitat celei dintâi să-și respecte obligațiile, constituie o obligație consolidată. În cazul în care administratorul, după declararea falimentului, a încetat să mai execute obligațiile debitorului, cealaltă parte contractantă poate să-și prezinte creanța legată de nerespectarea contractului în calitate de creditor în urma falimentului. În cazul în care obiectul obligației contractuale este divizibil, iar cealaltă parte contractantă și-a executat parțial obligația în momentul declarării falimentului, acesta poate solicita respectarea obligației bănești a debitorului corespunzătoare părții pe care a executat-o numai în calitate de creditor în urma falimentului.

Legea prevede, de asemenea, dispoziții specifice pentru anumite tipuri de contracte:

În cazul în care debitorul, înainte de declararea falimentului, a vândut un bun mobil cu o rezervă a dreptului de proprietate și a transferat cumpărătorului posesia bunului, acesta din urmă are dreptul să solicite respectarea contractului de vânzare. Într-un astfel de caz, administratorul nu poate să renunțe la executarea obligațiilor contractuale ale debitorului;

falimentul locatorului nu constituie un motiv de reziliere a contractului de închiriere sau al contractului de locație, cu excepția cazului în care contractul prevede altfel. În cazul în care contractul de închiriere sau contractul de locație prevede că falimentul constituie un motiv de reziliere, administratorul poate să rezilieze contractul cu un preaviz de reziliere de o lună sau perioada de timp mai scurtă prevăzută în contract. Falimentul locatorului unei locuințe nu constituie un motiv de reziliere a contractului de închiriere. În cazul în care a fost plătit debitorului un avans pentru închirierea unui bun imobil sau a unui spațiu înainte de declararea falimentului, locatarul poate proceda la compensarea acestei creanțe pentru îmbogățire fără justă cauză cu o creanță a debitorului asupra sa;

În cazul falimentului locatorului, locatarul poate să rezilieze contractul de închiriere sau contractul de locație numai în conformitate cu normele generale, iar contractul de închiriere sau de locație nu poate fi reziliat din cauza unei întârzieri a plății chiriei în cazul în care această întârziere se referă la plata unei chirii datorate înainte de depunerea cererii de declarare a falimentului. Administratorul are dreptul să rezilieze contractul de închiriere sau contractul de locație încheiat de către debitor cu un preaviz de reziliere de o lună sau perioada de timp mai scurtă prevăzută în contract. În cazul în care bunul imobil sau locuința nu a fost pus la dispoziția debitorului în momentul declarării falimentului, atât administratorul, cât și cealaltă parte contractantă au dreptul de denunțare unilaterală a contractului. În caz de denunțare sau de reziliere a contractului, cealaltă parte contractantă poate să solicite despăgubiri pentru prejudiciul cauzat de rezilierea anticipată a contractului, în calitate de creditor în urma falimentului sau prin compensare;

normele prevăzute pentru contractul de închiriere și contractul de locație se aplică, de asemenea, contractelor de leasing încheiate de debitor.

Decizia referitoare la continuarea sau rezilierea contractului aparține administratorului, însă, în cazul în care cealaltă parte contractantă solicită administratorului să opteze pentru una dintre cele două variante, acesta din urmă este obligat să anunțe fără întârziere și cel târziu în termen de șapte zile dacă execută obligația debitorului sau dacă renunță la aceasta. La cererea administratorului, instanța poate prelungi acest termen. În cazul în care administratorul nu indică în termenul prevăzut dacă execută obligația debitorului sau dacă renunță la aceasta, acesta nu are dreptul să solicite celeilalte părți contractante să execute contractul atât timp cât el însuși nu a executat obligațiile debitorului.

Anumite contracte încheiate de către debitor pot fi, de asemenea, revocate. Instanța invalidează, în special, contractele încheiate între momentul în care a fost desemnat administratorul provizoriu și declararea falimentului. În plus față de condiția temporală, revocarea presupune ca interesele creditorilor să fie

lezate. În cazul în care interesele creditorilor nu sunt lezate, iar revocarea nu permite creșterea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, nu se impune revocarea.

Ca regulă generală, nici debitorul aflat în faliment, nici administratorul acestuia nu au dreptul să modifice contractele; cu toate acestea, contractele pot fi modificate în cazul în care este încheiat un concordat ulterior declarării falimentului. În acest caz și în urma unui acord între debitor și creditor, este posibil să se reducă datoriile sau să se prelungească termenul de plată a acestora. De asemenea, este posibil să se ajungă la același rezultat prin procedura de reorganizare sau prin procedura de ajustare a datoriei. Legea privind falimentul, Legea privind reorganizarea și Legea privind insolvența persoanelor fizice nu reglementează în mod distinct cesiunea de creanțe sau preluarea de obligații; prin urmare, se aplică procedura generală prevăzută în Legea privind dreptul obligațiilor.

Procedura de reorganizare

În cadrul procedurii de reorganizare este permisă restructurarea contractelor în baza unui plan de reorganizare.

Un acord în temeiul căruia creditorul poate refuza executarea unui contract sau poate accelera, rezilia sau modifica un contract în orice alt mod, în defavoarea unei întreprinderi, ca urmare a introducerii unei cereri de reorganizare, a deschiderii procedurii de reorganizare, a aprobării unui plan de reorganizare, a introducerii unei cereri de suspendare a măsurilor de recuperare a creanțelor sau a suspendării unor astfel de măsuri, este nul și neavenit. Creditorul nu poate refuza executarea, accelerarea, rezilierea sau modificarea în orice alt mod, în defavoarea unei întreprinderi, a unor contracte esențiale cu caracter executoriu pe durata suspendării măsurilor, ca urmare a datoriilor născute înainte de suspendarea măsurilor de recuperare a creanțelor menționate în Legea privind reorganizarea și exclusiv ca urmare a faptului că acestea nu au fost achitate de întreprindere. Restricția nu se aplică în cazul contractelor de credit și de finanțare. În cazul în care restricția impusă asupra creditorului este împovărătoare în mod disproporționat, instanța poate dispune încetarea acesteia înainte de termen.

Planul de reorganizare nu permite modificarea unei creanțe apărute în temeiul unui contract de muncă sau al unei tranzacții cu instrumente financiare derivate.

Procedura de ajustare a datoriei

În cazul în care este numit un practician în insolvență autorizat, creditorul nu poate nici să rezilieze un contract încheiat cu debitorul invocând o încălcare a unei obligații financiare care s-a produs înainte de introducerea cererii de declarare a insolvenței, nici să refuze să își îndeplinească obligațiile invocând un astfel de motiv. Un acord conform căruia creditorul poate să rezilieze un contract ca urmare a introducerii unei cereri de declarare a insolvenței sau a aprobării unui plan de ajustare a datoriei este nul și neavenit. În cazul în care continuarea executării unui contract este abuzivă față de creditor și inutilă din punctul de vedere al debitorului, în special în cazul în care este puțin probabil să se deschidă o procedură de ajustare a datoriei sau este inutilă continuarea executării contractului pentru a efectua o procedură de ajustare a datoriei, instanța, la cererea creditorului, îi poate permite acestuia să rezilieze contractul. Procedura de ajustare a datoriei permite modificarea obligațiilor care rezultă dintr-un contract cu executare succesivă care apar sau care devin exigibile ulterior depunerii cererii de ajustare a datoriei. Există posibilitatea să se prevadă în planul de ajustare a datoriei încetarea, în momentul aprobării planului de ajustare a datoriei, a contractelor de credit sau a celorlalte contracte cu executare succesivă încheiate înainte de depunerea cererii de ajustare a datoriei, în temeiul cărora obligațiile bănești ale debitorului devin exigibile ulterior depunerii cererii de ajustare a datoriei. Încetarea contractului are aceleași efecte precum rezilierea excepțională a contractului ca urmare a unui fapt imputabil debitorului. Obligațiile debitorului care decurg din încetarea contractului pot fi modificate în prealabil prin planul de ajustare a datoriei. În cazul în care obligațiile care decurg dintr-un contract de leasing fac obiectul unui proiect de ajustare, locatorul creditor poate să rezilieze contractul în mod excepțional în termen de o săptămână de la aprobarea planului de ajustare.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

După declararea falimentului, creditorii în urma falimentului își pot prezenta creanțele asupra debitorului numai în cadrul procedurii de faliment. Administratorul trebuie să fie informat cu privire la toate creanțele asupra debitorului apărute înaintea declarării falimentului, indiferent de temeiul și de scadența acestora. Procedurile de executare deschise împotriva debitorului se încheie cu declarația de faliment, iar creditorii trebuie să-și prezinte creanțele administratorului judiciar.

În cadrul unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei, numai creditorii ale căror creanțe sunt incluse în planul de reorganizare sau de ajustare a datoriei nu pot iniția noi proceduri în cursul perioadei de valabilitate a planului. În cazul reorganizării, procedura de executare se suspendă, cu excepția cazului în care procedura de executare vizează satisfacerea unei creanțe care decurge dintr-un raport de muncă. În cadrul unei proceduri de ajustare a datoriei, instanța poate să suspende procedura de executare ca o măsură provizorie de protecție juridică, inclusiv înaintea soluționării sau introducerii unei cereri de declarare a insolvenței. Atunci când numește un practician în insolvență autorizat, instanța suspendă procedura de executare (sau alte măsuri de executare silită) care vizează recuperarea creanțelor prin utilizarea activelor debitorului, până la declararea falimentului, până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau până la încheierea procedurii.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Procedura de faliment

În litigiile cu privire la masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau la active care pot fi incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței, dreptul de a fi parte la o procedură judiciară în locul debitorului este transferat administratorului. În cazul în care o procedură judiciară deschisă înainte de declararea falimentului are ca obiect o acțiune introdusă de debitor împotriva unei alte persoane sau o altă cerere legată de masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în cazul în care debitorul participă la o procedură judiciară în calitate de parte terță, administratorul poate, în conformitate cu misiunea care i-a fost încredințată, să intervină în cadrul procedurii în locul debitorului. În cazul în care administratorul judiciar nu intervine în astfel de proceduri, debitorul își poate continua acțiunea în calitate de reclamant, de solicitant sau de terț.

În cazul în care există o creanță patrimonială asupra unui debitor sau o cale de atac împotriva unui act administrativ eliberat debitorului cu privire la o creanță pecuniară de drept public în cadrul unei proceduri judiciare inițiate înainte de declararea falimentului, dar nu a fost încă pronunțată o hotărâre privind creanța sau calea de atac, instanța va refuza să examineze creanța sau calea de atac și va pronunța decizii exclusiv cu privire la aplicarea unei sancțiuni pecuniare, a măsurii confiscării bunului sau a măsurii confiscării valorii echivalente a acestuia în cazul procedurilor penale, cu privire la o creanță în materie de obligații de întreținere în cazul procedurilor civile sau cu privire la o cale de atac împotriva unei amenzi aplicate pentru o contravenție. Instanța reia procedura respectivă, la cererea reclamantului, în cazul în care o instanță superioară a anulat ordonanța privind falimentul și dacă hotărârea de respingere a cererii de declarare a falimentului sau a insolvenței a dobândit autoritate de lucru judecat, precum și în cazul în care procedura de faliment a fost încheiată prin perimare după declararea falimentului.

În cazul în care, în cadrul unei proceduri judiciare deschise înainte de declararea falimentului, este formulată o cerere împotriva debitorului în vederea excluderii unui obiect din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, instanța examinează această cerere. În acest caz, administratorul judiciar poate interveni în procedură în locul debitorului. Administratorul exercită drepturile și îndatoririle debitorului în calitate de părât. În cazul în care administratorul nu intervine, procedura poate fi continuată la cererea reclamantului.

În cazul în care există o creanță patrimonială asupra unui debitor sau o cale de atac împotriva unui act administrativ eliberat debitorului cu privire la o creanță pecuniară de drept public în cadrul unei proceduri judiciare, iar hotărârea pronunțată în această privință face obiectul unei căi de atac, calea de atac poate fi

introdusă de administratorul judiciar în numele debitorului după declararea falimentului. Cu acordul administratorului, debitorul poate introduce el însuși calea de atac. Debitorul poate introduce o cale de atac împotriva unei sancțiuni pecuniare sau împotriva măsurii de confiscare a unor bunuri ori a valorii echivalente a acestora în cadrul procedurilor penale, împotriva unei acțiuni în despăgubiri pentru prejudiciul cauzat de o infracțiune sau împotriva aplicării unei amenzi în cadrul procedurilor contravenționale, indiferent dacă a obținut sau nu acordul administratorului judiciar. În cazul în care un act administrativ împotriva debitorului este contestat în instanță, termenul de introducere a unei căi de atac împotriva actului respectiv se suspendă.

O persoană care deține o creanță în materie de întreținere asupra debitorului, iar această creanță a ajuns la scadență după declararea falimentului debitorului, nu are calitate de creditor în cadrul procedurii de faliment cu privire la această creanță, iar creanța nu poate fi declarată în cadrul procedurii de faliment. Această creanță poate face obiectul sesizării instanței, iar procedura judiciară se poate derula în cursul procedurii de faliment.

Procedura de reorganizare și procedura de ajustare a datoriei

După depunerea unei cereri de reorganizare, instanța sesizată poate să suspende, la cererea întreprinderii vizate de consilierul de reorganizare, până la aprobarea planului de reorganizare sau finalizarea procedurii de reorganizare, o procedură judiciară referitoare la o creanță pecuniară asupra întreprinderii, cu excepția creanțelor legate de un raport de muncă sau a creanțelor de întreținere cu privire la care nu s-a luat încă o decizie. Atunci când admite o cerere de declarare a insolvenței cu privire la o persoană fizică, instanța numește un practician în insolvență autorizat, după care instanța poate să suspende procedura judiciară care vizează o creanță pecuniară asupra debitorului cu privire la care instanța nu s-a pronunțat încă. Instanța poate suspenda procedura până la declararea falimentului, până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau până la închiderea procedurii.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Participarea creditorilor la procedura de faliment

Creditorul își reprezintă creanța în cadrul procedurii de faliment. Creditorii sunt obligați să informeze administratorul judiciar, în termen de cel mult două luni de la publicarea anunțului privind declararea falimentului în publicația *Ametlikud Teadaanded*, cu privire la toate creanțele deținute asupra debitorului născute înaintea declarării falimentului, indiferent de motivul și de scadența acestora. În acest scop, administratorul trebuie să primească o declarație scrisă (declarație de creanță). Creanțele sunt apărute în scris. După ce toți creditorii au informat administratorul judiciar cu privire la creanțele lor, administratorul judiciar întocmește o listă preliminară a creditorilor. Lista este prezentată creditorilor, spre analiză. Creditorii și debitorul au posibilitatea de a prezenta obiecții față de creanțele tuturor creditorilor. În cazul în care există un motiv în acest sens, administratorul judiciar trebuie, de asemenea, să prezinte propriile obiecții. Ulterior, creditorii ale căror creanțe au fost contestate își pot exprima opiniile în fața administratorului judiciar. Administratorul judiciar întocmește lista finală a creditorilor pe baza declarațiilor de creanță, a obiecțiilor și a opiniilor exprimate cu privire la acestea și înaintează lista instanței spre aprobare. Garanțiile reale care garantează creanța sunt apărute concomitent cu aceasta. Creanța, rangul acesteia și garanția reală care o garantează se consideră admise în cazul în care nici administratorul judiciar, nici un alt creditor nu le contestă în cadrul adunării pentru apărarea creanțelor, iar instanța aprobă lista creditorilor. O creanță care a fost admisă sau rangul acesteia nu poate face obiectul unei contestații ulterioare.

În plus față de reprezentarea și de apărarea propriilor creanțe, creditorii participă, de asemenea, la procedura de faliment, prin intermediul adunării generale a creditorilor. Adunarea generală a creditorilor este competentă să aprobe administratorul judiciar și să aleagă comitetul creditorilor, să decidă cu privire la continuarea sau dizolvarea activității întreprinderii debitorului, să decidă cu privire la dizolvarea debitorului în cazul în care acesta este o persoană juridică, să întocmească un concordat, să ia decizii cu privire la vânzarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței în limitele prevăzute de lege, să soluționeze plângerile legate de activitatea administratorului judiciar, să decidă cu privire la remunerarea membrilor comitetului creditorilor și la alte aspecte care țin, conform legii, de competența adunării generale a creditorilor. În cazul în care adunarea generală a creditorilor decide să aleagă un comitet al creditorilor, aceasta din urmă este însărcinată, în principal, să apere interesele tuturor creditorilor în cadrul procedurii de faliment.

Participarea creditorilor la procedura de reorganizare

Consilierul de reorganizare informează creditorii, fără întârziere, cu privire la deschiderea unei proceduri de reorganizare și la valoarea creanțelor pe care aceștia le dețin asupra întreprinderii conform listei datoriei. În acest scop, acesta le transmite avizul de reorganizare. În cazul în care un creditor a cărui creanță face obiectul unui proiect de ajustare conform planului de reorganizare nu este de acord cu datele care figurează în avizul de reorganizare, acesta prezintă consilierului de reorganizare, în termenul indicat în avizul respectiv, o declarație scrisă în care precizează punctele din avizul de reorganizare pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens. În cazul în care creditorul nu depune o declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a acceptat valoarea creanței. Consilierul de reorganizare verifică dacă creanța deținută de creditor, cu privire la care acesta din urmă nu a fost de acord, este legală, evaluează dacă creanța care urmează să facă obiectul ajustării datoriei este certă și informează instanța cu privire la orice creanță care nu există efectiv sau a cărei valoare este neclară, precum și în cazul în care nu se poate aprecia dacă o creanță este legală sau certă. În cazul în care consilierul de reorganizare nu este de acord cu o afirmație prezentată în declarația creditorului, acesta transmite instanței, fără întârziere, declarația respectivă însoțită de documente justificative și explică motivele pentru care nu este de acord cu conținutul acesteia. Consilierul de reorganizare își justifică afirmațiile. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creanței principale și a creanței accesorii, precum și cu privire la existența și valoarea garanțiilor reale.

Participarea creditorilor la procedura de ajustare a datoriei

Procedura de ajustare a datoriei vizează creditorii ale căror creanțe asupra debitorului au devenit exigibile înainte de introducerea cererii de declarare a insolvenței. În plus, obligațiile care decurg dintr-un contract cu executare succesivă și care se nasc ori ajung la scadență ulterior introducerii cererii de declarare a insolvenței pot face obiectul ajustării datoriei în anumite condiții.

După întocmirea planului de ajustare a datoriei și înainte ca acesta să fie înaintat instanței, practicianul în insolvență autorizat îl prezintă cu promptitudine, împreună cu lista activelor și pasivelor debitorului și cu alte anexe, creditorilor menționați în planul de ajustare a datoriei ale căror creanțe fac obiectul solicitării de ajustare a datoriei. În momentul transmiterii planului de ajustare a datoriei, practicianul în insolvență autorizat îi acordă creditorului un termen de cel puțin două săptămâni, dar nu mai mult de patru săptămâni de la data primirii planului de ajustare a datoriei, pentru a-și prezenta opinia către practicianul în insolvență autorizat. Creditorul menționează dacă este de acord cu datele furnizate de debitor cu privire la creanța și garanțiile sale reale, calculul datoriei de către debitor și ajustarea datoriei în modul solicitat de acesta. În cazul în care creditorul nu este de acord cu ajustarea datoriei în modul solicitat de debitor, acesta este obligat să indice dacă ar accepta ajustarea datoriei într-un alt mod. Practicianul în insolvență autorizat prezintă, de asemenea, consecințele care decurg din neexprimarea unei opinii. Practicianul în insolvență autorizat transmite instanței opiniile creditorilor împreună cu planul de ajustare a datoriei.

În cazul în care creditorul a cărui creanță face obiectul unei solicitări de ajustare a datoriei nu este de acord cu valoarea creanței și cu alte informații cuprinse în lista datoriei, acesta, în termenul stabilit, transmite o declarație practicianului în insolvență autorizat în care prezintă circumstanțele cu care nu este de acord din lista debitorilor și prezintă elemente de probă cu privire la obiecțiile formulate. În cazul în care un creditor nu depune nicio declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a aprobat valoarea creanței. În cazul în care practicianul în insolvență autorizat nu este de acord cu o obiecție formulată în declarația creditorului, acesta transmite instanței, împreună cu planul de ajustare a datoriei, declarația respectivă însoțită de elemente de probă și explică motivele pentru care nu este de acord cu conținutul acesteia. Împreună cu planul de ajustare a datoriei, practicianul în insolvență autorizat transmite instanței, de asemenea, opiniile, declarațiile și elementele de probă prezentate de creditori. Pe baza afirmațiilor și a elementelor de probă prezentate,

instanța ia o decizie cu privire la valoarea creanței principale și a creanței accesorii a creditorului, precum și cu privire la existența unor garanții reale în momentul aprobării planului. Dacă este necesar, instanța va audia în prealabil debitorul și creditorul afectat. Instanța poate refuza să stabilească valoarea creanței creditorului sau o poate stabili doar parțial în cazul în care creanța a cărei ajustare este solicitată nu există efectiv în opinia instanței, valoarea acesteia este neclară sau nu se poate aprecia în mod rezonabil dacă respectiva creanță este legală sau certă. După aprobarea planului de ajustare a datoriei, efectele juridice prevăzute în acesta încep să se aplice debitorului și persoanei ale cărei drepturi sunt afectate de planul de ajustare a datoriei.

Participarea creditorilor la procedura de eliberare de obligații

În cazul în care se deschide o procedură de eliberare de obligații, aceasta are loc în același timp cu declararea falimentului. Atât timp cât procedura de faliment este în derulare, creditorii participă la procedură în conformitate cu dispozițiile privind procedura de faliment. În cazul în care procedura de faliment se încheie și procedura de eliberare de obligații continuă, creditorii care și-au declarat creanțele în cadrul procedurii de faliment și care dețin o creanță sau o parte dintr-o creanță care nu a fost achitată, au dreptul să li se achite sumele datorate în cursul perioadei de eliberare de obligații.

În cursul procedurii de eliberare a unui debitor de obligațiile sale, creditorii care participă la procedura de faliment, inclusiv creditorii din cadrul procedurii de faliment care nu și-au declarat creanțele în cursul procedurii menționate, nu pot formula cereri de plată având ca obiect activele debitorului. Creditorii ale căror creanțe asupra debitorului au apărut după declararea falimentului nu pot, în cursul procedurii de eliberare a debitorului de obligațiile sale, să formuleze cereri de plată având ca obiect sumele care trebuie transferate practicianului în insolvență autorizat.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

În temeiul ordonanței privind falimentul, activele debitorului devin masa bunurilor care face obiectul insolvenței și sunt utilizate drept active-țintă pentru satisfacerea creanțelor creditorilor și desfășurarea procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței cuprinde activele pe care debitorul le deținea la data declarării falimentului, precum și activele care sunt revendicate, recuperate sau dobândite de către debitor pe durata procedurii de faliment. Masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu include activele debitorului care, conform legii, nu pot face obiectul unui sechestr.

Ulterior declarării falimentului, dreptul debitorului de a administra masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar. Orice act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței efectuat de debitor după declararea falimentului este nul. Înainte de declararea falimentului, instanța poate interzice debitorului să dispună integral sau parțial de active fără acordul administratorului provizoriu.

Ulterior ordonanței privind falimentul, administratorul este obligat să intre în posesia activelor debitorului și să înceapă să administreze masa bunurilor care face obiectul insolvenței, fără întârziere. Administratorul este obligat să revindă activele debitorului care se află în posesia unor terți pentru a le include în masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Administrarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței implică executarea operațiunilor necesare pentru conservarea masei bunurilor care fac obiectul insolvenței și pentru desfășurarea procedurii de faliment, precum și orientarea activităților debitorului în cazul în care acesta este o persoană juridică sau organizarea activității economice a întreprinzătorului, în cazul în care acesta este o persoană fizică. În cadrul unei proceduri de faliment împotriva unui debitor persoană juridică, administratorul exercită drepturile și obligațiile consiliului de administrație al persoanei juridice sau ale structurii care îl înlocuiește, care nu sunt în contradicție cu obiectivul procedurii de faliment. Responsabilitatea administratorului este cea a unui membru al unei structuri de conducere.

Administratorul poate efectua o operațiune în numerar legată de masa bunurilor care face obiectul insolvenței numai cu autorizarea instanței. Administratorul nu face plăți în numerar către creditorii pe bază de repartizare. O tranzacție deosebit de importantă pentru procedura de faliment poate fi efectuată de către administrator numai cu acordul comitetului creditorilor. Tranzacții deosebit de importante sunt considerate, în primul rând, recurgerea la un credit și, în cazul în care o întreprindere face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, toate tranzacțiile care nu intră sub incidența activității economice obișnuite a întreprinderii. Administratorul nu poate să efectueze, în ceea ce privește masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în numele său, o tranzacție cu el însuși sau cu o persoană cu care prezintă legături sau alte tranzacții de aceeași natură sau care implică un conflict de interese și nici să solicite rambursarea costurilor legate de o astfel de tranzacție.

Administratorul poate să inițieze vânzarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței după prima adunare generală a creditorilor, cu excepția cazului în care creditorii decid altfel în cadrul adunării respective. În cazul în care debitorul a introdus o acțiune împotriva ordonanței privind falimentul, vânzarea activelor nu este permisă fără acordul debitorului înainte de examinarea acțiunii introduse în fața instanței districtuale. Aceste restricții nu se aplică în cazul vânzării de bunuri perisabile sau a unor bunuri a căror valoare scade rapid sau a căror conservare sau stocare este excesiv de costisitoare. În cazul în care activitatea întreprinderii debitorului este continuată, bunurile nu pot fi vândute în cazul în care acest lucru împiedică continuarea activității. În cazul în care se propune un concordat, bunurile nu pot fi vândute înainte de încheierea concordatului, cu excepția cazului în care adunarea generală a creditorilor decide că bunurile pot fi vândute, în pofida propunerii de concordat. Vânzarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței se realizează prin licitație, în conformitate cu normele prevăzute de Codul procedurilor de executare.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Creanțele care urmează să fie prezentate în pasivul debitorului

Creanțele care urmează să fie prezentate în pasivul debitorului sunt toate creanțele apărute asupra debitorului înainte de declararea falimentului, indiferent de temeiul și de scadența acestora. După declararea falimentului, se consideră că toate creanțele asupra debitorului devin exigibile, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. În cazul în care creditorul a inițiat o acțiune în justiție, însă nu a fost pronunțată încă o decizie, instanța suspendă procedura, iar creditorul este obligat să prezinte creanța administratorului judiciar. În cazul în care creditorul a inițiat o acțiune în justiție, iar hotărârea judecătorească a dobândit autoritate de lucru judecat, creditorul este obligat, de asemenea, să-și prezinte creanța administratorului judiciar, însă această creanță este considerată protejată. În cazul în care debitorul are posibilitatea să introducă o cale de atac, acest drept poate fi exercitat de către administratorul judiciar.

Examinarea creanțelor apărute după deschiderea procedurii de faliment

După declararea falimentului, creditorii în urma falimentului pot să-și prezinte creanțele asupra debitorului numai în conformitate cu normele prevăzute de Legea privind falimentul. Prezentarea creanțelor este posibilă numai la administratorul judiciar și exclusiv pentru creanțele apărute înainte de declararea falimentului. Creanțele apărute după declararea falimentului nu pot fi prezentate înainte de finalizarea procedurii de faliment. În cazul persoanelor juridice, trebuie să se țină seama de faptul că, în general, procedura de faliment se încheie cu lichidarea persoanei juridice și că, prin urmare, după finalizarea procedurii, nu mai există nicio persoană împotriva căreia să se poată prezenta creanțe. Astfel, este necesar să se procedeze cu atenție atunci când se efectuează tranzacții cu persoane juridice aflate în stare de faliment și să se ia în considerare acest risc. Creanțele asupra unei persoane fizice apărute în cursul procedurii de faliment pot fi declarate ulterior procedurii de faliment, în conformitate cu normele generale, însă acest lucru face obiectul anumitor restricții în cazul în care se desfășoară, de asemenea, o procedură de eliberare de obligații a unui debitor persoană fizică. Obligațiile de despăgubire pentru prejudiciile cauzate în cursul procedurii de faliment prin acțiunea ilegală a unui debitor persoană juridică fac parte din obligațiile consolidate, astfel încât se poate solicita debitorului să le îndeplinească în cursul procedurii de faliment, în conformitate cu normele generale. Procedura de executare se poate derula, de asemenea, cu privire la masa bunurilor care face obiectul falimentului pentru obligațiile care trebuie îndeplinite.

Ulterior declarării falimentului, este posibil ca debitorul să efectueze un act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Un astfel de act de dispoziție este nul având în vedere că, după declararea falimentului, dreptul de a administra și de a dispune de active a fost transferat administratorului judiciar. În situația în care debitorul ar efectua, cu toate acestea, un act de dispoziție, ceea ce a fost transferat în temeiul respectivului act va fi restituit celeilalte părți în cazul în care obiectul transferului face încă parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, sau va face obiectul unei compensații în cazul în care transferul a condus la o creștere a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care debitorul a efectuat un act de dispoziție cu privire la un obiect în ziua declarării falimentului, se presupune că actul respectiv a fost efectuat ulterior declarării falimentului. În cazul în care debitorul, înainte de declararea falimentului, a transferat creanțe care urmau să apară, declararea falimentului invalidează transferul creanțelor care au apărut după declararea falimentului. Un debitor persoană fizică poate să dispună de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu acordul administratorului. Orice act de dispoziție efectuat fără acordul administratorului este nul.

Tratarea creanțelor apărute după deschiderea unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei

În cursul perioadei de valabilitate a planului de reorganizare, nu este posibil să se introducă o acțiune referitoare la o creanță inclusă în planul de reorganizare; în ceea ce privește celelalte creanțe, acțiunile sunt posibile în continuare. În cursul perioadei de valabilitate a planului de ajustare a datoriei, nu este posibil să se introducă o acțiune sau să se solicite deschiderea unei proceduri necontencioase cu privire la o creanță inclusă în planul de ajustare a datoriei; în ceea ce privește celelalte creanțe, acțiunile sunt posibile în continuare. Aprobarea planului de ajustare a datoriei nu aduce atingere dreptului creditorului de a contesta, în cadrul unei proceduri judiciare, creanțele care nu sunt admise în planul de ajustare a datoriei. De asemenea, creditorul poate să conteste, în cadrul unei proceduri judiciare, valoarea unei creanțe în ceea ce privește partea care nu a fost admisă din creanță. Depunerea unei cereri de reorganizare sau de ajustare a datoriei de către debitor suspendă termenul de prescripție a creanțelor asupra debitorului. După introducerea unei cereri de reorganizare, la cererea unei întreprinderi și cu aprobarea consilierului de reorganizare, care este atașată cererii, instanța sesizată poate să suspende procedurile judiciare care vizează o creanță pecuniară asupra întreprinderii, până la aprobarea planului de reorganizare sau până la închiderea procedurii de reorganizare, cu excepția cauzelor care vizează creanțe care decurg dintr-un raport de muncă asupra cărora instanța nu s-a pronunțat încă. În cazul admiterii unei cereri de ajustare a datoriei, instanța suspendă procedura judiciară care vizează o creanță pecuniară asupra debitorului, cu privire la care instanța nu s-a pronunțat încă, până la aprobarea planului de ajustare a datoriei sau până la închiderea procedurii. Planul de reorganizare nu eliberează o persoană care este răspunzătoare în solidar pentru îndeplinirea unei obligații a unei întreprinderi de executarea obligației sale. Aprobarea unui plan de ajustare a datoriei nu exonerează o persoană care este răspunzătoare în solidar pentru obligația debitorului de a respecta această obligație.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creanțelor în cadrul unei proceduri de faliment

Creditorii sunt obligați să informeze administratorul judiciar, în termen de cel mult două luni de la publicarea anunțului privind declararea falimentului în publicația *Ametlikud Teadaanded*, cu privire la toate creanțele deținute asupra debitorului născute înaintea declarării falimentului, indiferent de motivul și de scadența acestora. După declararea falimentului, se consideră că toate creanțele asupra debitorului devin exigibile. În acest scop, administratorul trebuie să primească o declarație scrisă (declarație de creanță). În declarația de creanță trebuie indicate conținutul, motivele și valoarea creanței, precum și posibila existență a unei garanții reale. Documentele care atestă elementele menționate în declarația de creanță trebuie să fie anexate la declarația respectivă. Creanțele sunt apărute în cadrul unei proceduri scrise. Garanțiile reale care garantează creanța sunt apărute concomitent cu aceasta. Administratorul judiciar întocmește lista finală a creditorilor pe baza declarațiilor de creanță prezentate. Toți creditorii și debitorul pot formula obiecții față de creanțele creditorilor. Administratorul judiciar trebuie, de asemenea, să formuleze obiecții atunci când este necesar. Apoi, creditorii cu privire la care au fost formulate obiecții au posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la obiecție. Administratorul judiciar întocmește lista finală a creditorilor pe baza declarațiilor de creanță a obiecțiilor și a opiniilor prezentate și înaintează lista instanței spre aprobare.

Atunci când aprobă lista creditorilor, instanța se pronunță pe fond asupra obiecțiilor, opiniilor, solicitărilor și declarațiilor anexate la listă, stabilește valoarea, rangul și cotele de repartizare a creanțelor și aprobă lista creditorilor prin hotărâre judecătorească. Creanța, rangul acesteia, precum și garanția reală care o garantează se consideră admise în cazul în care nici administratorul judiciar, nici un alt creditor nu le contestă sau în cazul în care administratorul judiciar sau creditorul care a formulat o obiecție retrage obiecția respectivă. Pentru a renunța la o obiecție trebuie introdusă o cerere în instanță.

Se consideră admise fără dezbateri următoarele:

creanțele acceptate printr-o hotărâre judecătorească care a dobândit autoritate de lucru judecat sau printr-o hotărâre pronunțată de o instanță de arbitraj care constituie titlu executoriu în temeiul articolului 2 alineatele (1) și (6) sau (61) din Codul procedurilor de executare;

garanțiile reale admise printr-o hotărâre judecătorească care a dobândit autoritate de lucru judecat sau printr-o hotărâre pronunțată de o instanță de arbitraj care constituie titlu executoriu în temeiul articolului 2 alineatele (1) și (6) sau (61) din Codul procedurilor de executare sau garanțiile reale înscrise în cartea funciară, registrul navelor, registrul gajurilor comerciale sau registrul titlurilor de valoare;

creanțele acceptate prin decizii și ordine ale Curții unice în materie de brevete, care au intrat în vigoare și sunt menționate în articolul 82 din Acordul privind Curtea unică în materie de brevete (JO C 175, 20.6.2013, p. 1);

creanțele acceptate prin hotărâri ale instanțelor din alte state, care sunt declarate executorii sau fac obiectul executării fără a fi necesară recunoașterea în Estonia;

cererile de îndeplinire a obligațiilor financiare de drept public care decurg dintr-un act administrativ menționat la articolul 2 alineatul (1) din Codul procedurilor de executare, în cazul în care termenul de contestare a actului administrativ a expirat înainte de declararea falimentului, precum și în cazul în care aceste creanțe decurg dintr-un act oficial al un stat străin care este declarat executoriu sau care face obiectul executării fără a fi necesară recunoașterea în Estonia. Lista creditorilor care urmează a fi aprobată prin hotărâre judecătorească cuprinde:

numele/denumirea creditorului;

codul de înregistrare sau codul numeric personal al creditorului;

valoarea creanței admise a creditorului;

rangul creanței admise și cota de repartizare;

dacă respectiva creanță este sau nu garantată printr-o garanție reală;

dacă respectiva creanță este o obligație în solidar sau o creanță care decurge dintr-o tranzacție condiționată sau dintr-un act administrativ cu o condiție secundară;

dacă respectiva creanță a făcut obiectul unei obiecții din partea debitorului.

Normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creanțelor în cadrul unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei

În cadrul unei proceduri de reorganizare, debitorul trebuie să prezinte o listă a datoriiilor care reia toate creanțele deținute asupra acestuia, precum și creditorii corespunzători. Prin urmare, creditorii nu își prezintă creanțele. Un creditor a cărui creanță face obiectul unui proiect de ajustare în conformitate cu planul de reorganizare și care nu este de acord cu valoarea creanței sale indicată în cadrul procedurii de reorganizare poate prezenta consilierului de reorganizare o declarație scrisă în care să indice punctele din avizul de reorganizare pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens.

În cazul în care creditorul nu depune o declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a acceptat valoarea creanței. Debitorul poate contesta avizul creditorului, însă are obligația să prezinte motivele care stau la baza contestației sale. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creanței principale și a creanței accesorii, precum și cu privire la existența și valoarea garanțiilor reale.

În cadrul procedurii de ajustare a datoriei, debitorul oferă o imagine de ansamblu a datoriei sale prin intermediul unei declarații, iar practicianul în insolvență autorizat întocmește o listă detaliată a datoriei. În planul de ajustare a datoriei se precizează obligațiile care urmează a face obiectul ajustării și metoda de ajustare solicitată de debitor. La fel precum în cadrul procedurii de reorganizare, creditorii nu își prezintă creanțele. În cazul în care creditorul a cărui creanță face obiectul unui proiect de ajustare nu este de acord cu datele furnizate de către debitor în lista datoriei, acesta informează instanța sau, dacă instanța dispune astfel, consilierul, în termenul stabilit de instanță, cu privire la punctele pe care nu le acceptă și prezintă documente justificative în acest sens. În cazul în care creditorul nu depune o declarație în termenul prevăzut, se consideră că acesta a acceptat valoarea creanței. În cazul în care debitorul sau practicianul în insolvență autorizat nu este de acord cu o afirmație prezentată în declarația creditorului, acesta transmite instanței declarația respectivă însoțită de elemente de probă și explică motivele pentru care nu este de acord cu conținutul acesteia. Pe baza afirmațiilor și a probelor prezentate, instanța ia o decizie cu privire la valoarea creanței principale și a creanței accesorii, precum și cu privire la existența unor garanții reale.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

În principiu, toți creditorii sunt tratați în mod egal. Cu toate acestea, există unele excepții care acordă prioritate anumitor creditori.

Înainte de efectuarea plăților pe bază de repartizare, sunt efectuate următoarele plăți legate de procedura de faliment utilizând masa bunurilor care face obiectul insolvenței, în următoarea ordine:

creanțele legate de consecințele excluderii și recuperării activelor;

indemnizațiile de întreținere în beneficiul debitorului și al persoanelor aflate în întreținerea sa;

în cadrul procedurii de faliment privind un patrimoniu succesoral, cheltuielile menționate la articolul 142 alineatul (1) punctul (1) din Legea privind dreptul succesoral;

obligațiile consolidate;

costurile și cheltuielile aferente procedurii de faliment.

După ce au fost efectuate aceste plăți, sunt despăgubiți creditorii în următoarea ordine a creanțelor:

creanțele admise și garantate printr-o garanție reală;

celelalte creanțe admise și prezentate în termenul prevăzut;

celelalte creanțe care nu au fost prezentate în termenul prevăzut însă au fost admise;

în cadrul procedurii de faliment privind un patrimoniu succesoral, creanțele menționate în articolul 142 alineatul (1) punctul (3) din Legea privind dreptul succesoral și creanțele privind cotele obligatorii.

În cazul în care există un contract în care se prevede că o creanță a creditorului trebuie satisfăcută în cadrul unei categorii de creanțe de rang inferior celui menționat anterior, creanța va fi satisfăcută conform rangului prevăzut în contract. Aceasta înseamnă că este posibil să se țină seama de subordonarea voluntară a obligațiilor.

În cazul unor codebitori în solidar, un terț poate fi considerat răspunzător pentru obligația debitorului; în acest caz, codebitorul este responsabil în ceea ce privește creditorul, indiferent de insolvabilitatea debitorului. În cazul în care codebitorul plătește o parte din creanța pe care creditorul a prezentat-o, de asemenea, împotriva debitorului, partea plătită este dedusă din creanță.

De asemenea, este posibil ca obligația debitorului să fie transferată către un terț în temeiul legii. În cazul în care angajatorul a devenit insolubil, și anume în cazul în care a fost declarat falimentul angajatorului sau în cazul în care procedura a fost încheiată prin perimare, remunerația care nu a fost primită înainte de declarația de insolvență a angajatorului, indemnizația de concediu care nu a fost primită înainte de declarația de insolvență a angajatorului și indemnizațiile care nu au fost primite în momentul rezilierii contractului de muncă înainte sau după declarația de insolvență a angajatorului fac obiectul unei indemnizații plătite angajatului. În cadrul unei proceduri de faliment, în cazul insolvenței angajatorului, creditorul contribuțiilor la asigurările de șomaj care nu au fost plătite la data scadenței este statul.

În cadrul unei proceduri de reorganizare sau de ajustare a datoriei, nu se poate vorbi despre o masă a bunurilor care face obiectul insolvenței; despăgubirea creditorilor se realizează în conformitate cu planul de reorganizare sau de ajustare a datoriei; Planul de reorganizare nu eliberează o persoană care este răspunzătoare în solidar pentru îndeplinirea unei obligații a unei întreprinderi de executarea obligației sale. În cazul în care persoana care este responsabilă în solidar pentru o obligație a întreprinderi de executat respectiva obligație, aceasta are un drept de restituire împotriva întreprinderii numai în măsura în care întreprinderea este responsabilă pentru executarea obligației în conformitate cu planul de reorganizare. Aprobarea unui plan de ajustare a datoriei nu exonerează o persoană care este răspunzătoare în solidar pentru obligația debitorului de a respecta această obligație. În cazul în care persoana care este responsabilă în solidar pentru o obligație a debitorului a executat respectiva obligație, aceasta are un drept de restituire împotriva debitorului numai în măsura în care debitorul este responsabil pentru executarea obligației în conformitate cu planul de ajustare a datoriei.

14 Care sunt condițiile și efectele încheierii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Încheierea și efectele încheierii procedurii de faliment

Procedura privind cererea de declarare a falimentului poate fi închisă înainte de declararea falimentului. După examinarea cererii de declarare a falimentului, instanța declară falimentul, respinge cererea sau închide procedura prin perimare.

Instanța adoptă o ordonanță pentru încheierea procedurii prin perimare, fără să declare falimentul, indiferent de insolvența debitorului, în cazul în care activele debitorului nu permit acoperirea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment și dacă nu este posibilă recuperarea sau revendicarea activelor, în special dacă nu este posibilă introducerea unei acțiuni împotriva unui membru al unei structuri de conducere. De asemenea, instanța poate să încheie procedura prin perimare, fără să declare falimentul, indiferent de insolvența debitorului, în cazul în care activele debitorului sunt alcătuite, în principal, din creanțe de restituire și creanțe față de terți, iar satisfacerea acestor creanțe este puțin probabilă. Instanța nu încheie o procedură prin perimare în cazul în care debitorul, un creditor sau un terț plătește, în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment sau în cazul în care instanța aprobă cererea Secției de insolvență de a derula procedura de faliment cu privire la un debitor persoană juridică sub forma unei anchete publice. În cazul în care procedura de faliment referitoare la un debitor persoană juridică se încheie prin perimare, administratorul provizoriu lichidează persoana juridică în termen de două luni de la intrarea în vigoare a ordonanței de încheiere, fără o procedură de lichidare. În cazul în care debitorul deține active în momentul perimării procedurii de faliment, activele respective sunt utilizate, în principal, pentru achitarea onorariilor administratorului provizoriu și a costurilor și cheltuielilor necesare.

Procedura de faliment se încheie prin perimarea procedurii de faliment, după încetarea motivelor falimentului, cu acordul creditorilor, la aprobarea raportului final, la aprobarea unui concordat sau din alte motive prevăzute de lege.

Instanța va închide procedura de faliment prin perimare în cazul în care masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu este suficientă pentru a acoperi obligațiile consolidate și costurile și cheltuielile suportate în cadrul procedurii de faliment. În cazul unui debitor persoană juridică, instanța înaintează o

propunere Secției de insolvență pentru ca aceasta din urmă să introducă o cerere de derulare a procedurii de faliment sub forma unei anchete publice, acordându-i un termen rezonabil pentru introducerea cererii menționate. În cazul în care cererea este admisă, procedura nu va fi închisă și va continua sub formă de anchetă publică.

La solicitarea debitorului, instanța încheie procedura de faliment ca urmare a dispariției motivului invocat în cadrul procedurii dacă debitorul dovedește că nu este insolubil sau amenințat de insolvență, atunci când a fost declarat falimentul pentru că era probabilă insolvența viitoare a debitorului. Atunci când procedura de faliment este încheiată ca urmare a dispariției motivului procedurii, persoana juridică nu este dizolvată.

Instanța judecătorească încheie procedura de faliment, la cererea debitorului, în cazul în care toți creditorii care au prezentat creanțe în termenul stabilit sunt de acord cu încheierea. În cazul în care un debitor persoană juridică este în permanență în stare de insolvență, instanța decide, prin ordonanță, să încheie procedura de lichidare a respectivului debitor.

Procedura de faliment se încheie prin aprobarea raportului final atunci când administratorul înaintează un raport final comitetului creditorilor și instanței. În raportul final, administratorul furnizează informații cu privire la masa bunurilor care face obiectul insolvenței și la veniturile obținute din vânzarea acestora, plățile efectuate, creanțele admise, cererile prezentate sau în așteptare etc. Creditorii pot contesta raportul final în instanță. Instanța aprobă raportul final și încheie procedura de faliment. Instanța nu aprobă raportul final și îl retrimite sub formă de ordonanță administratorului, în vederea continuării procedurii de faliment, în cazul în care reiese din raportul final că drepturile debitorului sau ale creditorilor au fost încălcate în cursul procedurii de faliment.

Procedura de faliment poate fi încheiată, de asemenea, prin publicarea unui concordat. Concordatul este un acord între debitor și creditorii cu privire la plata datoriilor; acesta implică reducerea datoriilor sau prelungirea termenului de plată a acestora. Concordatul se întocmește pe baza unei propuneri a debitorului sau a administratorului în cursul procedurii de faliment, după declararea falimentului. Adunarea generală a creditorilor ia o decizie cu privire la concordat. Instanța aprobă concordatul. Instanța judecătorească încheie procedura de faliment printr-o ordonanță prin care se aprobă concordatul.

În cazul în care procedura de faliment nu a fost încheiată în termen de doi ani de la declararea falimentului, administratorul prezintă comitetului creditorilor și instanței, la fiecare șase luni, până la încheierea procedurii, un raport în care indică motivele pentru care procedura nu a fost încheiată, datele privind bunurile vândute și cele care nu au fost vândute din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și informații privind administrarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței. La încheierea procedurii de faliment, instanța dispune încetarea misiunii administratorului, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. În cazul în care, la încheierea procedurii de faliment, bunurile care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu au fost vândute în totalitate sau dacă mai sunt așteptate intrări ale unor sume de bani, precum și în cazul în care acțiunile introduse de administrator nu au fost încă examinate sau dacă administratorul are intenția sau este obligat să introducă o acțiune, instanța nu poate să dispună încetarea misiunii administratorului. În acest caz, administratorul continuă să-și exercite atribuțiile inclusiv după încheierea procedurii de faliment. În cazul în care, după încheierea procedurii de faliment și dispunerea încetării misiunii administratorului judiciar, se primesc sume de bani care alimentează masa credală, se eliberează sume de bani rezervate în vederea repartizării sau se constată că masa bunurilor care face obiectul insolvenței include obiecte care nu au fost luate în considerare în momentul derulării procedurii de faliment, instanța, din proprie inițiativă sau la cererea administratorului judiciar ori a unui creditor, se pronunță asupra repartizării ulterioare.

Încheierea și efectele încheierii procedurii de reorganizare

Procedura de reorganizare încetează prin încheiere anticipată, anularea planului de reorganizare, finalizarea anticipată a planului de reorganizare sau la data finalizării planului de reorganizare indicată în respectivul plan. Procedura de reorganizare se încheie ca urmare a finalizării anticipate a planului de reorganizare în cazul în care întreprinderea și-a îndeplinit toate obligațiile prevăzute în planul de reorganizare înainte de data de finalizare a respectivului plan.

Încheierea anticipată a procedurii de reorganizare este posibilă numai înaintea aprobării planului de reorganizare. Instanța va dispune închiderea anticipată a procedurii de reorganizare în cazul în care întreprinderea nu-și respectă obligația de a coopera, nu achită suma stabilită de instanță cu titlu de depozit pentru acoperirea remunerației și a cheltuielilor consilierului de reorganizare sau ale expertului, planul de reorganizare nu a fost aprobat, întreprinderea depune o cerere în acest sens, motivele care au stat la baza deschiderii procedurii de reorganizare nu mai există, activele întreprinderii sunt irosite sau se aduce atingere intereselor creditorilor, planul de reorganizare nu este prezentat în termenul stabilit sau întreprinderea a prezentat informații incorecte cu privire la creanțe. Atunci când instanța inițiază încheierea anticipată a procedurii de reorganizare, toate efectele legate de deschiderea procedurii de reorganizare încetează cu efect retroactiv.

La data finalizării planului de reorganizare, procedura de reorganizare se încheie.

De asemenea, procedura de reorganizare poate fi încheiată prin anularea planului de reorganizare. Planul de reorganizare se anulează în cazul în care întreprinderea, după aprobarea planului, este condamnată pentru o infracțiune comisă în cadrul unei proceduri de faliment sau de executare, în cazul în care aceasta nu-și îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în planul de reorganizare, dacă este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că întreprinderea nu va reuși să-și îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, la cererea consilierului de reorganizare în cazul în care costurile de monitorizare nu au fost plătite sau dacă întreprinderea nu colaborează cu consilierul de reorganizare pentru a respecta obligația de monitorizare sau nu îi furnizează acestuia informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării, în cazul în care întreprinderea depune o cerere de anulare a planului de reorganizare sau dacă a fost declarat falimentul întreprinderii. În caz de anulare a planului de reorganizare, efectele legate de deschiderea procedurii de reorganizare încetează cu efect retroactiv. Printre efectele deschiderii procedurii de reorganizare se numără, de asemenea, prelungirea termenelor de recuperare a creanțelor prevăzute în cadrul unei eventuale proceduri de faliment sau de executare. Acest efect nu încetează să existe.

Încheierea și efectele încheierii procedurii de ajustare a datoriei

Procedura de ajustare a datoriei se încheie odată cu anularea planului de ajustare a datoriei, închiderea procedurii sau expirarea termenului de aplicare prevăzut în planul de ajustare a datoriei. Procedura se încheie ca urmare a finalizării anticipate a planului de ajustare a datoriei în cazul în care debitorul și-a îndeplinit toate obligațiile prevăzute în planul de ajustare a datoriei înainte de data de finalizare a planului.

Instanța anulează planul de ajustare a datoriei la cererea debitorului sau ca urmare a declarării falimentului debitorului. Instanța poate să anuleze un plan de ajustare a datoriei în cazul în care debitorul nu își îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în plan, în cazul în care este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că debitorul nu va reuși să își îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, în cazul în care debitorul nu prezintă dificultăți de plată sau dacă acesta le-a depășit, în cazul în care debitorul a prezentat în mod intenționat sau din gravă neglijență date eronate sau incomplete în mod semnificativ privind activele, veniturile, creditorii sau obligațiile sale, în cazul în care debitorul a efectuat plăți către creditorii care nu sunt menționați în planul de ajustare a datoriei, afectând astfel în mod semnificativ interesele celorlalți creditori, în cazul în care debitorul nu cooperează cu instanța sau cu consilierul în cursul îndeplinirii obligației de supraveghere sau dacă acesta nu furnizează informațiile necesare pentru efectuarea supravegherii, în cazul în care debitorul nu plătește, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea remunerației și a cheltuielilor practicianului în insolvență autorizat sau ale expertului. În caz de anulare a planului de ajustare a datoriei, efectele legate de deschiderea procedurii de ajustare a datoriei încetează cu efect retroactiv. Printre efectele deschiderii procedurii de ajustare a datoriei se numără, de asemenea, prelungirea termenelor de recuperare a creanțelor prevăzute în cadrul unei eventuale proceduri de faliment sau de executare. Acest efect nu încetează să existe.

15 Care sunt drepturile creditorilor după încheierea procedurii de insolvență?

Drepturile creditorilor după încheierea procedurii de faliment

După finalizarea procedurii de faliment, creditorii pot să prezinte, conform normelor generale, creanțele pe care aceștia le dețin asupra debitorului care ar fi putut fi prezentate, dar nu au fost, în cadrul procedurii de faliment, precum și creanțele care au fost prezentate, dar care nu au fost satisfăcute sau pe care debitorul le-a contestat. În acest caz, dobânzile și penalitățile de întârziere nu sunt calculate pentru perioada procedurii de faliment.

În cazul în care un debitor persoană fizică este eliberat de obligațiile pe care nu le-a îndeplinit în cursul procedurii de faliment, creanțele creditorilor în urma falimentului asupra debitorului sunt perimate, inclusiv creanțele care nu au fost prezentate în cadrul procedurii de faliment, cu excepția compensației pentru un prejudiciu cauzat în mod intenționat și ilegal, precum și a creanțelor de întreținere față de un copil sau un părinte.

După finalizarea procedurii de faliment, creditorii pot, de asemenea, să prezinte creanțele asupra debitorului care au apărut din obligații consolidate și care nu au fost satisfăcute în cadrul procedurii de faliment. De asemenea, este posibil să se prezinte, în conformitate cu normele generale, creanțe asupra debitorului care au apărut în cursul procedurii de faliment și care nu au putut fi prezentate în cadrul procedurii. În acest caz, termenul de prescripție al creanțelor respective începe să curgă din momentul încheierii procedurii de faliment. În măsura în care o creanță admisă nu a fost satisfăcută în cadrul procedurii de faliment, ordonanța constituie titlu executoriu în cazul în care debitorul nu a contestat creanța sau în cazul în care instanța a recunoscut creanța.

Drepturile creditorilor după încheierea procedurii de reorganizare

În cazul în care procedura de reorganizare este încheiată la data finalizării planului de reorganizare, un creditor nu poate, după această dată, să solicite respectarea unei creanțe care a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de reorganizare decât în măsura convenită în planul de reorganizare, însă neexecutată.

În caz de anulare a planului de reorganizare sau de încheiere anticipată, efectele legate de deschiderea procedurii de reorganizare încetează cu efect retroactiv. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de reorganizare își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva întreprinderii pentru suma inițială. Cu toate acestea, ar trebui să se țină seama de ceea ce creditorul a obținut deja în cadrul punerii în aplicare a planului de reorganizare.

Drepturile creditorilor după încheierea procedurii de ajustare a datoriei

După expirarea termenului de punere în aplicare a planului de ajustare a datoriei, un creditor nu poate solicita executarea unei creanțe ajutate în cadrul planului decât în măsura convenită în plan, însă neexecutată. În cazul anulării planului, dreptul de creanță al creditorului a cărui creanță a fost ajustată în cadrul planului de ajustare a datoriei este restabilit împotriva debitorului pentru suma inițială. Cu toate acestea, ar trebui să se țină seama de ceea ce creditorul a obținut deja în cadrul punerii în aplicare a planului de ajustare a datoriei.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Procedura de faliment

În cazul în care cererea de declarare a falimentului este acceptată, precum și în cazul în care procedura de faliment se încheie cu un concordat, costurile și cheltuielile aferente procedurii de faliment se achită din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În cazul în care instanța respinge sau nu examinează cererea de declarare a falimentului depusă de un creditor, precum și în cazul în care procedura se încheie deoarece creditorul își retrage cererea, costurile și cheltuielile aferente procedurii de faliment sunt suportate de creditor. În cazul perimării procedurii de faliment, instanța stabilește repartizarea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii de faliment în funcție de circumstanțe.

În cazul în care o procedură care a fost deschisă la cererea debitorului se încheie prin perimare fără a se declara falimentul și dacă activele debitorului nu sunt suficiente pentru a efectua plățile necesare, instanța obligă debitorul să plătească onorariile și cheltuielile rambursabile ale administratorului provizoriu, însă poate dispune rambursarea acestora din fonduri publice. Limita de rambursare a remunerației și a cheltuielilor administratorului provizoriu din fonduri publice este de un salariu minim lunar (inclusiv taxele prevăzute de lege, cu excepția TVA). Instanța nu dispune rambursarea onorariilor și a cheltuielilor administratorului provizoriu din fonduri publice în cazul în care debitorul, un creditor sau un terț a plătit în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea onorariilor și a cheltuielilor rambursabile ale administratorului provizoriu.

În cazul unei cereri de declarare a insolvenței introdusă de un debitor persoană fizică sau de creditorul acestuia se aplică o procedură similară. În cazul unei persoane fizice, în locul unui administrator provizoriu se numește un practician în insolvență autorizat.

Procedura de reorganizare

În cazul deschiderii unei proceduri de reorganizare, instanța stabilește termenul în care întreprinderea trebuie să transfere în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță pentru acoperirea remunerației și a cheltuielilor inițiale ale consilierului de reorganizare. În cazul în care întreprinderea nu plătește suma respectivă, instanța încheie procedura de reorganizare. Instanța stabilește valoarea rambursată a onorariilor și a cheltuielilor consilierului de reorganizare în momentul în care dispune încetarea misiunii acestuia sau în momentul în care aprobă planul de reorganizare, pe baza raportului privind activitățile și costurile consilierului în cauză.

În cazul în care instanța face apel la experți în cadrul procedurii de reorganizare, aceștia au dreptul de a li se rambursa costurile justificate și necesare pentru executarea obligațiilor lor pe care le-au îndeplinit, precum și de a fi remunerați pentru munca lor. Quantumul remunerației și al cheltuielilor unui expert care trebuie rambursate va fi stabilit de instanță. De asemenea, instanța poate să audieze întreprinderea înainte de a stabili onorariile expertului.

Procedura de ajustare a datoriei

Costurile și cheltuielile aferente procedurii de ajustare a datoriei sunt suportate de către debitor. Cheltuielile judiciare ale creditorilor sunt suportate de aceștia. Instanța poate dispune plata cheltuielilor judiciare ale creditorilor de către debitor în cazul în care acesta a depus o cerere de ajustare a datoriei nejustificată sau în cazul în care acesta a cauzat creditorilor cheltuieli judiciare în alt mod prezentând în mod deliberat informații eronate sau o cerere ori o contestație despre care acesta avea cunoștință că nu este justificată. În cazul în care planul de ajustare a datoriei a fost executat, debitorul nu este obligat să ramburseze cheltuielile plătite cu ajutorul asistenței judiciare din partea statului. În cazul deschiderii procedurii de ajustare a datoriei, suma pe care debitorul trebuie să o plătească în contul prevăzut în acest scop, cu titlu de depozit, pentru acoperirea remunerației și a cheltuielilor practicianului în insolvență autorizat va fi stabilită de instanță. În cazul în care instanța numește un expert, aceasta poate stabili, de asemenea, suma pe care debitorul trebuie să o transfere în avans pentru a acoperi remunerația și cheltuielile expertului.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Procedura de faliment

Ulterior declarării falimentului, dreptul debitorului de a administra masa bunurilor care face obiectul insolvenței și de a dispune de aceasta este transferat administratorului judiciar. Orice act de dispoziție cu privire la un obiect care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței efectuat de debitor după declararea falimentului este nul. Un debitor persoană fizică poate să dispună de masa bunurilor care face obiectul insolvenței, cu acordul administratorului. Orice act de dispoziție efectuat fără acordul administratorului este nul.

Instanța invalidează, în conformitate cu procedura de revocare, orice tranzacție sau operațiune a debitorului care a fost efectuată înainte de declararea falimentului și care aduce atingere intereselor creditorilor. În cazul în care tranzacția sau orice altă operațiune care face obiectul procedurii de revocare a fost

efectuată în perioada cuprinsă între numirea unui administrator provizoriu sau a unui practician în insolvență autorizat și declararea falimentului, se consideră că tranzacția sau altă operațiune a adus atingere intereselor creditorilor.

Debitorul, un creditor sau administratorul pot solicita instanței să invalideze o decizie a adunării generale a creditorilor care nu respectă legea sau care a fost luată fără respectarea normelor prevăzute de lege, precum și o decizie pentru care dreptul de a introduce o cale de atac este prevăzut în mod direct de lege. De asemenea, este posibil să se solicite invalidarea unei decizii a adunării generale a creditorilor în cazul în care această decizie aduce atingere intereselor comune ale creditorilor.

În cazul în care a fost deschisă o procedură pentru eliberarea unui debitor persoană fizică de obligațiile sale, instanța poate, la cererea unui creditor și în termen de un an de la adoptarea ordonanței de eliberare a debitorului de obligațiile neexecutate în cadrul procedurii de faliment, să anuleze ordonanța respectivă în cazul în care se constată că debitorul și-a încălcat în mod intenționat obligațiile în cadrul procedurii de eliberare a acestuia de obligațiile care îi revin compromițând astfel în mod substanțial posibilitatea de despăgubire a creditorilor în urma falimentului.

În cazul în care debitorul și creditorii convin, după declararea falimentului, să ajungă la un concordat, instanța poate să anuleze concordatul în cazul în care debitorul nu-și îndeplinește obligațiile prevăzute în concordatul respectiv, în cazul în care acesta a fost condamnat pentru o infracțiune legată de o procedură de faliment sau de executare sau în cazul în care este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a concordatului, că debitorul nu va reuși să îndeplinească condițiile prevăzute în acesta. Anularea concordatului are efecte asupra tuturor creditorilor care au participat la concordat și, prin urmare, protejează toți creditorii.

Procedura de reorganizare

Instanța anulează planul de reorganizare în cazul în care întreprinderea, după aprobarea planului respectiv, este condamnată pentru o infracțiune legată de o procedură de faliment sau de executare, în cazul în care aceasta nu-și îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în planul de reorganizare, dacă este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că întreprinderea nu va reuși să îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, la cererea consilierului de reorganizare în cazul în care costurile de monitorizare nu sunt plătite sau dacă întreprinderea nu colaborează cu consilierul de reorganizare în vederea respectării obligației de monitorizare sau nu îi furnizează informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării, precum și în cazul în care întreprinderea depune o cerere în acest sens sau dacă a fost declarat falimentul întreprinderii. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de reorganizare își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva debitorului pentru suma inițială, ținând seama de ceea ce creditorul a obținut deja prin punerea în aplicare a planului de reorganizare.

Procedura de ajustare a datoriei

Instanța poate să anuleze planul de ajustare a datoriei la cererea debitorului sau în urma declarării falimentului debitorului, precum și în cazul în care debitorul nu își îndeplinește, în mod semnificativ, obligațiile prevăzute în plan, în cazul în care este evident, după mai bine de jumătate din perioada de valabilitate a planului, că debitorul nu va reuși să își îndeplinească obligațiile pe care și le-a asumat în temeiul planului, în cazul în care debitorul nu prezintă dificultăți de plată sau dacă acesta le-a depășit și dacă ajustarea creanțelor nu ar mai fi echitabilă față de creditori ca urmare a unei modificări semnificative a circumstanțelor, în cazul în care debitorul a prezentat în mod deliberat sau din neglijență gravă date eronate sau incomplete cu privire la patrimoniul și veniturile sale, creditorii sau obligațiile sale, în cazul în care debitorul a efectuat plăți către creditori care nu sunt menționate în planul de ajustare a datoriei afectând astfel, în mod semnificativ, interesele celorlalți creditori, în cazul în care debitorul nu colaborează cu instanța sau cu consilierul în vederea respectării obligației de monitorizare sau în cazul în care acesta nu furnizează informațiile necesare pentru efectuarea monitorizării sau în cazul în care debitorul nu plătește, cu titlu de depozit, suma stabilită de instanță. Creditorul a cărui creanță a făcut obiectul unei ajustări în cadrul planului de ajustare a datoriei își recapătă dreptul de a introduce o acțiune împotriva debitorului pentru suma inițială. Cu toate acestea, ar trebui să se țină seama de ceea ce creditorul a obținut deja în cadrul punerii în aplicare a planului de ajustare a datoriei.

Ultima actualizare: 25/08/2023

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.